

MAGAZINE VOOR LEDEN EN REÜNISTEN VAN DE AMSTERDAMSCHЕ STUDENTEN ROEIVEREENIGING NEREUS

NEREUS MAGAZINE

JAARGANG 29 / DECEMBER 2018

VLOTTEN TRANSFORMATIE

AMSTELDIJK IN 'T KORT & NIEUWE
VLOTTEN SIEREN HET BOTENHUIS

TWEE BOEGBEELDEN NEMEN AFSCHIED

DE WEGEN SCHEIDEN: INTERVIEW MET
BOAZ MEYLINK & ROBERT LÜCKEN

NEREUS' FIETSCULTUUR

S100, FIXED GEAR RIJDEN &
NIEUWE NEREUSFIETSPAKJES

REDACTIONEEL

Waarde lezer,

Na jaren van grote evenementen en innovatieve ontwikkelingen; de Olympische Spelen, de verbouwing en veranderlijke coachkaders, lijkt Nereus in wat rustiger vaarwater gekomen. Toch kijken we wederom terug op een succesvol jaar.

Olivia van Rooijen werd in de 4x wereldkampioen in september 2017. In oktober won Nereus de International Universities Rowing Regatta. Op de ERIC (NKIR) zette eerstejaars zwaar een nieuw eerstejaars record van 6:27,7 en Ilse Paulis racete in 7:11,8 minuten naar de titel van Nederlands én Europees kampioen in het lichte vrouwen veld. Er werd maar liefst zes keer geblikt op de Heineken Roeivierkamp. Aletta Jorritsma en Veronique Meester werden Nederlands kampioen in de twee-zonder op het NK Klein. Daarnaast pakten zij ook goud samen met Dieuwke Fetter bij de World Cup II in Linz. Op de Koninklijke Holland Beker werd er door Nereïden maar liefst negen keer als eerste gefinisht. Eerstejaars zwaar won het klasement en in oktober wonnen Rik Rienks en Max Ponsen het prestigieuze Championship Four's veld bij de Head of the Charles in Boston. Meer over het afgelopen roeiseizoen leest u uiteraard in dit Nereus Magazine.

Daarnaast waren er ook diverse Oud-Nereus

activiteiten, zoals het koude Nieuwjaars hardlooprondje langs de Amstel, er waren lustrum diners, het fietsrondje, het Nereus Congres rond het thema 'blik op oneindig' en een vrijdagmiddagborrel voor jonge Oud-Nereïden.

Ik wil u graag wijzen op de diverse interviews met Jong- en Oud-Nereïden. U leest over roeiers die reeds gestopt (Boaz Meylink) en toch weer begonnen zijn (Robert Lücken), de succesvolle Twentse tweeling: Martine en Marike Veldhuis krijgen een aantal pittige dilemma's voorgelegd. In dit magazine is er naast roeien ook aandacht voor wielrennen en leest u over een oude Varsity overwinning.

Veel (Oud-)Nereïden hebben weer een bijdrage geleverd aan de totstandkoming van dit Nereus Magazine, waarvoor wij hen zeer dankbaar zijn. Wilt u zelf ook een bijdrage leveren of heeft u een idee voor een inspirerend verhaal, dan vernemen wij graag van u op onderstaand e-mailadres.

loe Hikemelaya!

Namens de redactie van het Nereus Magazine,
Myrte Piersma
nereusmagazine@gmail.com

COLOFON

Het Nereus Magazine wordt door de A.S.R. Nereus uitgegeven voor de donateurs van Oud-Nereus, het 100+Fonds en het Willy Bloemendal CoachFonds.

Druk

Jaargang 29 | December 2018

Drukwerkdeal, Deventer

Oplage 1000 stuks

Redactie

Aletta Jorritsma, Daniel Paarlberg, Sara Papineau Salm,
Tsjebbe Paulussen, Roos Thijssen, Laura Kox, Jasper
Vleugels en Myrte Piersma

Vormgeving

Aletta Jorritsma en Sara Papineau Salm

Beeldmateriaal, met dank aan

Nereus Paparazcie, Fred van der Krogt

Correspondentieadres

Redactie Nereus Magazine

Amsteldijk 130a

1078 RT Amsterdam | 020 679 7117

magazine@nereus.nl | www.nereus.nl

STICHTING OUD-NEREUS

Oud-Nereus bestaat sinds 1921 en wordt gevormd door oud-leden die hun onderlinge band en die met Nereus in stand willen houden. Daarnaast ondersteunen zij Nereus op velerlei gebied, met name financieel.

Kernbestuur

Tom Manders (voorzitter) | 06 24 504 552 |
Sander van den Berg (penningmeester) | 06 52 697 501
Dorine Habets (secretaris) | 06 52 564 064 | oudnereus@nereus.nl
Myrte Piersma (communicatie) | 06 51 861 268
Jorrit Lootsma (evenementen) | 06 16 774 858
Ivo de Graaf (praeses Nereus) | 06 49 671 139 | praeses@nereus.nl
Jeroen Oortwijn (commissaris Reünisten en Extern) | 06 13 198 410 | reunisten@nereus.nl

Generatievertegenwoordigers

Jaap Hulshof ('50) | 070 517 80 84
Myriam Steenman ('71) | 035 772 73 11
Janneke van Marle ('91) | 06 14 283 202
Laura Kox ('05) | 06 28 778 988

De financiële steun die Oud-Nereus sinds 1921 geeft, is vrijwel uitsluitend voor de aanschaf van wedstrijdsschepen; het is derhalve een soort Botenfonds.

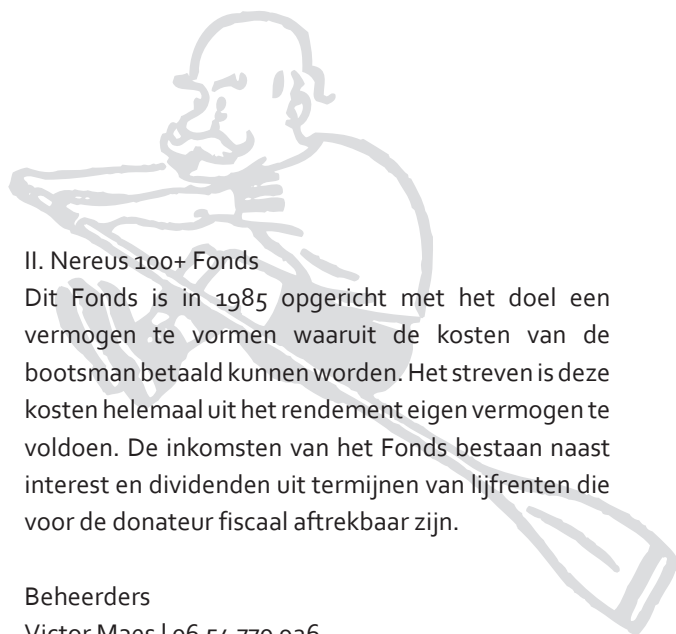
In de loop der tijd zijn daarnaast ook Fondsen opgezet ter dekking van de kosten van de bootsman, en van de kosten van begeleiding en coaching van het wedstrijdroeien. Nu zijn er dus drie Fondsen.

I. Oud-Nereus Fonds

Het oorspronkelijke Botenfonds van Oud-Nereus; hiervan wordt het vermogen gevormd door jaarlijkse donaties van oud-leden, en aangewend voor de aanschaf van wedstrijdsschepen.

Beheerders

Tom Manders | 06 24 504 552
Sander van den Berg | 06 52 697 501
Adres: Amsteldijk 130a, 1078 RT Amsterdam
Bankrekening: NL70 ABNA 060 224 3297

II. Nereus 100+ Fonds

Dit Fonds is in 1985 opgericht met het doel een vermogen te vormen waaruit de kosten van de bootsman betaald kunnen worden. Het streven is deze kosten helemaal uit het rendement eigen vermogen te voldoen. De inkomsten van het Fonds bestaan naast interest en dividenden uit termijnen van lijfrenten die voor de donateur fiscaal aftrekbaar zijn.

Beheerders

Victor Maes | 06 54 770 926
Hans Vendrig | 06 51 562 905
Adres: Binnenkant 18, 1011 BG Amsterdam
Bankrekening: NL69 ABNA 0490 5818 62

III. Willy Bloemendal Coach-Fonds

Het Coach Fonds is in 2002 gevormd om daaruit de kosten van organisatie, begeleiding en coaching van het wedstrijdroeien te betalen. Naast een aanzienlijke bijdrage van Nereus zelf, dragen oud-leden, net als bij het 100+Fonds, bij middels termijnen van lijfrente.

Beheerders

Emile Clous | 06 46 031 985
Jenny van Dobben de Bruijn | 06 23 142 633
Adres: Kerkstraat 178 III, 1017 GT Amsterdam
Bankrekening: NL73 ABNA 0423 3427 11

Elk Fonds heeft twee beheerders, waarvan één wordt aangesteld op voordracht van het Oud-Nereus bestuur en één op voordracht van de ereleden.

Alle donateurs ontvangen het jaarverslag en de jaarrekening van Oud-Nereus; de donateurs van één der andere Fondsen krijgen tevens de jaarrekening van dat Fonds toegestuurd.

IN MEMORIAM:

ERIK ENDERT 1951 - 2018

Op 8 mei 2018 is ons oud-lid Erik Endert onverwachts overleden. Erik werd geboren op 31 augustus 1951 en meldde zich op 17-jarige leeftijd aan bij Nereus. Hij startte een glansrijke roeicarrière en won onder andere de overnaadse vier op de Varsity van 1969. Ook won hij in 1971 de Koninklijke Holland Beker en haalde internationale blikken mee haar huis.

Na drie jaar geroeid te hebben, heeft Erik de overstap gemaakt naar het coachen. Ook dit deed hij verdienstelijk. Hij heeft zich daarnaast ook ingezet voor de vereniging in het bestuur van 1971-1972 als commissaris algemene zaken en in het bestuur van 1972-1973 als quaestor, waarna hij in januari 2002 Lid van Verdienste werd. Erik was toen al Avuncul.

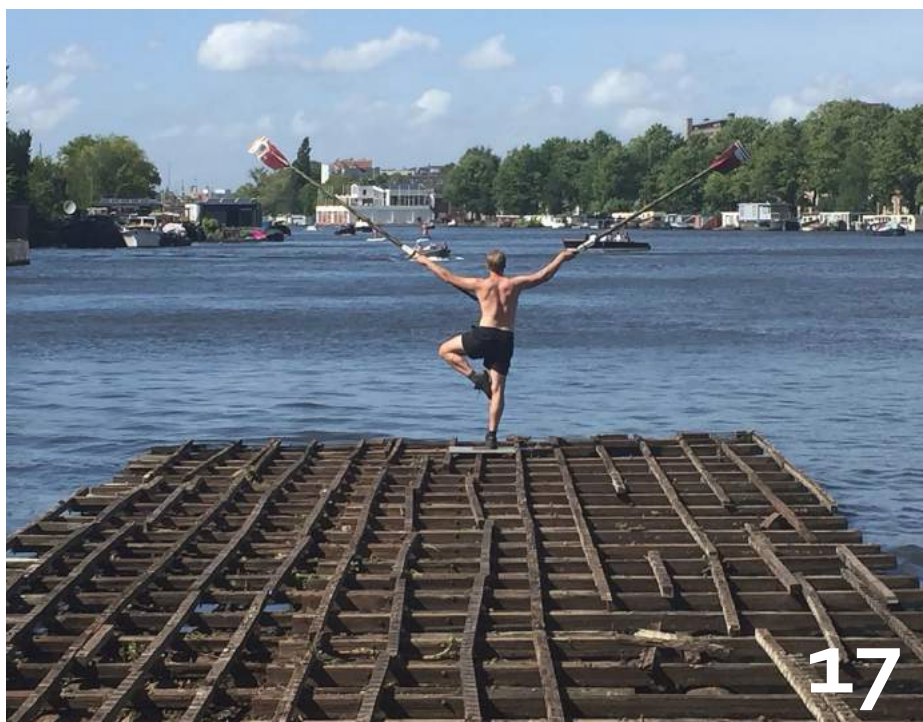
16

19

43

17

- 3 REDACTIONEEL
- 5 IN MEMORIAM: ERIK ENDERT
- 6 INHOUDSOPGAVE
- 8 VAN DE BESTUURSTAFEL
- 10 JAARVERSLAG PRAESES
- 11 NEREUS BABY'S
- 12 WEDSTRIJDSEIZOEN '17-'18
- 16 AMSTELDIJK IN 'T KORT
- 17 RENOVATIE VLOTTEN

- 18 OUD-NEREUS KALENDER
- 19 WEDSTRIJDKALENDER
- 20 **WIELERKATERN:**
DE BORDEAUXRODE LIEFDE
VOOR DE FIETS
- 22 S100: AL DRIE GENERATIES
'JAKKERT'DE S100 DOOR
- 26 HET EERSTE RONDJE
IJSELMEER

INHOUD

28 VAN ROEIEN NAAR FIXED GEAR

30 HOE IS HET NU MET... PAL & VIVIAN

32 NEREUS IN DE OORLOG: DE GROENE AMSTERDAMMER

38 TWEE BOEGBEELDEN NEMEN AFSCHIED: DE WEGEN SCHEIDEN VOOR LÜCKEN EN MEYLINK

42 13 ROEIDILEMMA'S VOOR MARTINE EN MARIKE VELDHUIS

44 VÓÓR ALLES HET HOOFDNUMMER

47 NEREUS IN HET BUITENLAND

48 ZOEK DE VERSCHILLEN: NEREUS VS. DE HOOP

50 JASJE AAN, JASJE UIT: PETER VAN SCHIE & SVEN GUIJT

VAN DE BESTUURSTAFEL

DOOR
TOM MANDERS, VOORZITTER OUD-NEREUS

Waarde oud-leden van Nereus,

De bijzondere prestaties die de dames en heren van Nereus ieder jaar weer leveren, beginnen normaal te lijken. Dat zijn ze natuurlijk allerm minst. Slechts het feit dat het de A.S.R. in samenspraak met de commissie wedstrijdroeien en het professionele coachkader telkens weer lukt om een stapje extra te zetten, zorgt ervoor dat Nereus tot de buitencategorie blijft behoren. U leest in dit nieuwe Nereus Magazine wat er zich het afgelopen jaar zoal heeft afgespeeld. Daarnaast wordt in een apart artikel nog eens stilgestaan bij het aandeel dat de oud-leden daarin de afgelopen jaren, door middel van hun donaties, hebben gehad.

Namens het kernbestuur van Oud-Nereus loop ik nog eens kort het afgelopen jaar door.

FONDSBEHEERDERS

Victor Maes, één van de beheerders van het 100+ fonds, heeft te kennen gegeven dat hij zijn taken niet kan combineren met zijn dagelijkse werkzaamheden. Het is om die reden dat hij ervoor heeft gekozen om zich terug te trekken als beheerder. Hoewel wij niet anders kunnen dan zijn besluit te respecteren, zien we Victor met lede ogen gaan. Bij het ter perse gaan van dit Nereus Magazine is nog niet bekend wie hem als beheerder zal opvolgen.

VARSITY(DINER)

Voorafgaand aan het Varsitydiner werd de C.M. Vink gedoopt. Een nieuwe Empacher 4- die dit jaar door de oud-leden aan Nereus is geschonken. De boot is voorzien van het logo van Oud-Nereus zodat de betrokkenheid van oud-leden zichtbaar blijft voor de huidige generatie roei(st)ers.

Zoals ik u vorig jaar en het jaar daarvoor al voorhield, vindt de oud-ledenborrel tijdens de Varsity plaats in een chique VIP-paviljoen. Geen modder, maar wel een terras aan het water van waar de wedstrijden prima te volgen zijn. Bovendien kent de Varsity sinds vorig jaar niet één maar twee hoofdn ummers. Naast de Oude Vier is er nu ook de Dames Vier. Beide vieren wisten hun race te winnen waarmee de dubbelslag van vorig jaar werd herhaald.

Houd dus volgend jaar de zondag van de Varsity vrij en reis af naar Houten!

JAREN '70 DINER, REÜNIE JAREN 2000-2010, OUD NEREUS FEEST

In samenwerking met de commissaris Reünisten & Extern, de reünistencommissie, Victor Maes en het bestuur van Oud-Nereus werd op 10 februari van dit jaar een diner georganiseerd voor de leden die zijn

Christine Vink tijdens de botendoop, door Esmee Doense / Nereuspaparazie

aangekomen in de jaren '70. Daarna was het op 26 mei de beurt aan de roeiers en roeisters van de jaren 2000 tot 2010 gevolgd door het jaarlijkse Oud-Nereus feest. Door de geslaagde samenwerking tussen het Oud-Nereus bestuur (in de persoon van Jorrit Lootsma), het Jong-Nereus bestuur en de reünistencommissie kan er worden teruggekeken op een drietal mooie evenementen.

KHB-BORREL

Op 1 juli jl. vond de traditionele KHB-borrel plaats op de Bosbaan. In plaats van het gebruikelijke VIP-paviljoen werd dit jaar gekozen voor een eigen Nereus-paviljoen. Een andere opzet dus dan in de jaren hiervoor en, hoewel het bestuur van Oud-Nereus wel degelijk nog ruimte voor verbetering ziet, voor herhaling vatbaar. Dat zal echter niet al in 2019 zijn aangezien de KHB dan plaatsvindt op de Willem-Alexanderbaan te Rotterdam alwaar Oud-Nereus geen borrel zal organiseren.

NIEUWSBRIEF EN SOCIAL MEDIA

U wordt, via email of per post, met regelmaat door het bestuur van Oud-Nereus en de commissaris Reünisten & Extern op de hoogte gehouden van de ontwikkelingen binnen Oud-Nereus en van de evenementen die Oud-Nereus in samenwerking met de reünistencommissie organiseert. Houd uw mailbox of brievenbus dus in de gaten. U doet zichzelf tekort om niet ten minste één keer per jaar acte de présence te geven. Nog los van het feit dat het mooi is om "oude" roeivrienden weer eens te ontmoeten in een setting waar het allemaal ooit begon, geven de prestaties van Nereus, zowel op nationaal als op internationaal niveau, daar alle aanleiding toe.

Naast de berichten die u vanuit Oud-Nereus worden toegestuurd, kunt u op de hoogte blijven via onze website www.oudnereus.nl en onze Facebook-pagina www.facebook.com/oudnereus.

DONATEUR

Uw donaties aan Oud-Nereus zijn essentieel. De bedragen die u doneert, komen ten goede aan Jong-Nereus en worden, normaliter, aangewend voor de aanschaf van boten, riemen en overig materiaal. Het bestuur van Oud-Nereus legt daarover jaarlijks rekening en verantwoording af in de vorm van een jaarrekening die u wordt toegestuurd. Mocht u over dit jaar uw donatie nog niet hebben voldaan, dan verzoek ik u dat alsnog te doen. Wellicht ten overvloede vestig ik uw aandacht op het feit dat uw overschrijving ook via een automatische incasso kan plaatsvinden. Op de website van Oud-Nereus leest u hoe.

SUGGESTIES

Het bestuur van Oud-Nereus vindt het van het grootste belang dat de jongere generatie oud-leden zich betrokken voelt bij onze reünistenvereniging. Van onze zijde trachten wij die betrokkenheid te creëren door de organisatie van een groot aantal evenementen. Mist u iets of heeft u suggesties, voelt u zich dan vrij om die met ons te delen en mail naar oudnereus@nereus.nl.

loe Hikemelaya!

Uw donatie kan worden overgemaakt naar
NL70ABNA0602243297 t.n.v. A.S.R. Nereus o.v.v.
"Donatie ON 2018"

JAARVERSLAG PRAESES

DOOR
IVO DE GRAAF, E.T. PRAESES DER A.S.R. NEREUS

Het bestuursjaar '17/'18 heeft zijn einde gevonden en derhalve aan mij de taak u in te lichten over wat er het afgelopen jaar gebeurd is op onze vereniging. Het gaat goed met de ASR. De afroeiperiode heeft wederom zijn intrede gedaan met meer aanmeldingen dan er aangenomen kunnen worden. Wat blijft bevestigen dat het studentenroeien populair is en blijft, ondanks de genomen maatregelen omtrent studieverplichtingen. We mogen ons verheugen op een nieuwe lichting '18/'19 die cultuur en overwinningsdrang over zal nemen.

Er is veel gebeurd het afgelopen jaar. Een grotere internationale ambitie is uitgesproken. Met deze ambitie in het achterhoofd is er hard gewerkt aan een aantal zaken. Voorbeelden zijn het uitgebouwde professionaliseringsplan en het veranderde coachkader. Essentieel in het professionaliseren van Nereus is het optimaliseren en behouden van het wedstrijdcoachkader. Het komende jaar zal de weg die is ingeslagen worden uitgebouwd om de bordeauxrode roei-resultaten te waarborgen. Daarnaast zijn nieuwe wegen ingeslagen met Oud-Nereus, er heeft een frisse wind door de reünistencommissie gewaaid en oud-leden en donaties worden op een effectievere manier geworven. Om Nereus financieel sterker en onafhankelijker te maken is het belangrijk dat jong en oud gezamenlijk optrekken in het groter maken van de oud-ledenvereniging.

De bovengenoemde zaken staan allen ten doel van één enkel feit: om overwinningen op het water te garanderen. Een goed voorbeeld van de behaalde overwinningen is uiteraard de 135e Varsity in april jongstleden. Drie nummers brachten een ongelofelijke climax voor Nereus. Nadat de Jonge Acht winnend over de finish kwam, was het de beurt aan de Dames Vier. Zij hebben, net als in het voorgaande jaar, met verve aangetoond waarom Nereus zich de beste roeivereniging van Nederland mag noemen. Met

bootlengtes voorsprong bereikten zij als overwinnaar de eindstreep. Na deze prachtige overwinning stond ik vertwijfeld op de dekschuit te wachten op de finale van de Oude Vieren. Wetend dat we ook daar favoriet waren, maar met in het achterhoofd wetende dat er flinke concurrentie was. Echter, de Oude Vier hield het hoofd koel en voer een prachtige finale. Triton werd verslagen en het goud kon voor de 43e maal naar Amsterdam. 's Avonds werden beide overwinningen gepast gevierd op NIA.

Het gaat goed met Nereus. Op alle vlakken. De Varsity werd wederom gewonnen en Nereus blijft hofleverancier van de Nederlandse roeibond. Daar mogen wij trots op zijn. Toch mag er kritisch gekeken worden naar onze vereniging. De ambities groeien mee met de resultaten. Een overwinning op een World Cup smaakt naar meer. Aan ons de taak om samen de hegemonie van de A.S.R. te ondersteunen en voort te doen zetten.

Ivo de Graaf, E.T. Praeses

NEREUS BABY'S

DOOR
HILDE BOON, ALMANAKCOMMISSIE

KEES

KEES DIRKSMEIER
Geboren op 10 november 2017

Femme Dirksmeier
Thomas Dirksmeier

Broertje van Ymke en Nina

LAURINE

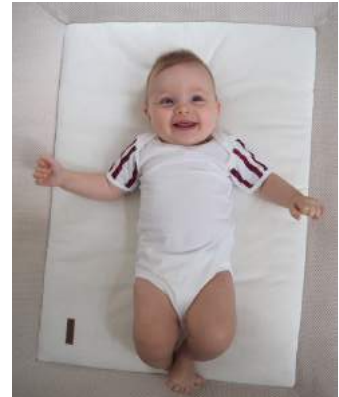

LAURINE WILBERTS
Geboren op 18 december 2017

Charlotte Wilberts-Burgers
Bas Wilberts

Zusje van Frédérique

ELLA

ELLA DONDERS
Geboren op 16 maart 2018

Sanne de Bie
Bart Donders

HUGO

HUGO HENNEMAN
Geboren op 11 april 2018

Digna Gooiker
Daan Henneman

DANIEL

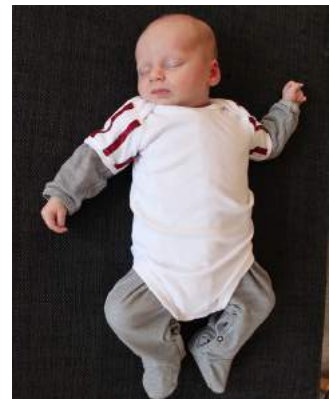

DANIEL VAN DE SANDE
Geboren op 19 juli 2018

Annabel van de Sande-Meurs
Bas van de Sande

Broertje van Lucas

ABEL

ABEL DE STOPPELAAR
Geboren op 5 augustus 2018

Anne Wijsbek
Sebastiaan de Stoppelaar

JAARVERSLAG WEDSTRIJDROEIEN SEIZOEN '17-'18

DOOR
CHARLOTTE DE GROOT, E.T. COMMISSARIS WEDSTRIJDROEIEN

De start van het winterseizoen is sinds een aantal jaar de Amstelbeker. Als wedstrijdcommissaris een vuurdoop: voor het eerst inschrijven, zorgen dat de coaches op tijd een ploeg bij elkaar hebben en dat dezelfde ploegen dan ook daadwerkelijk op het water liggen. Je leert al snel - het gaat nooit volgens plan. Nereus doet het traditiegetrouw goed en beide ploegen liggen dan ook zonder de échte toppers aan boord in de finale. De vrouwen weten helaas niet te winnen. De mannen verzinnen een nieuw raceplan voor finale tegen de veteranen van de Hoop, maar worden gediskwalificeerd. Een goede start van wat later zal blijken een goed seizoen te zijn.

Tijdens de wereldkampioenschappen in Sarasota wordt door Olivia van Rooijen een gouden medaille behaald in de dubbelvier. Een uitzonderlijke prestatie – voor het eerst wint een Nederlandse vrouwenploeg een gouden medaille in een Olympisch nummer!

Na de WK volgt het winterseizoen, met overwinningen op de Tromp Boat Race, de Hel van het Noorden en de Novembervieren. Daarnaast wordt er naar het buitenland afgereisd en geroeid in China, Turijn en Zwitserland. Rik Rienks wint overtuigend tijdens de

Hel van het Noorden. Op de Novembervieren wordt er een imponerende overwinning geboekt door de Oude Vier van Triton, maar later zal blijken dat timing cruciaal is.

Voor het eerst wordt er een Europees Kampioenschap indoor roeien georganiseerd door de NKIR commissie, een groot succes met veel medailles voor veel veteranen. Winst wordt behaald door Ilse Paulis, die ondanks de afname in trainingintensiteit laat zien dat ze nog steeds op koers ligt voor een tweede Olympische gouden plak. De vers afgeleverde eerstejaars zware mannen, onder leiding van Steve Stewart, koersen in een gedegen race af op de winst en pakken daarnaast ook een nieuw eerstejaars record!

Na het ergometer seizoen beginnen de achten zich gestaag te vormen op het water. Van eerstejaars tot ouderejaars; iedere roeier probeert zich klaar te maken voor het Nereus evenement van het jaar; de Heineken Roei Vierkamp. Helaas begon het na een mooi voorseizoen in maart toch nog dermate hard te vriezen dat het zelfs op de Amstel niet meer mogelijk was om te roeien. Desondanks hebben de roeiers,

Lichte dame Marike Veldhuis legt aan na een koude wintertraining op de Amstel

Slagman Freek Robbers houdt de Italiaanse bondsploeg in de gaten bij de sprint op de Heineken Roevierkamp. Foto: Fred van der Krogt

dankzij de inventiviteit van Diederik Simon, op de Sloterplas hun voorbereidingen kunnen doorzetten. De H4K was een daverend succes, zowel op als naast het water. Alle Oude Achten waren ruim sneller dan de rest van Nederland en ook de middengroep achten wonnen in alle velden, waarbij meerdere records sneuvelden. De eerstejaars doen het goed met een 1ste plek voor EJZ, een 4de plek voor EJD, een 5de plek voor EJJ en een 5de plek voor EJLD.

Dat Nereus het traditioneel goed doet op de H4K is alom bekend. Desondanks werd er nog weinig verwacht van de Oude Vier, Triton roeide immers al een heel jaar samen en was op oorlogspad: het hoofdnummer moest eindelijk weer gewonnen worden. Niets bleek minder waar, Nereus won zoals altijd. Wat een strijd zou moeten worden, werd bij de start al beslist - de Dames Vier en de Oude Vier, beter dan ooit, scherper dan ooit. Getriggerd door eventueel verlies. Nereus wint de Varsity!

Het twee kilometer seizoen is nog maar net van start als het NK kleine nummers op de planning staat. Goud is er voor Aletta Jorritsma en Veronique Meester in de twee-zonder, op een winderige Bosbaan wisten ze de golven het beste te bedwingen. Daarnaast is

er zilver voor Abe Wiersma en Martine Veldhuis in respectievelijk de M1X en LW1X. Tone Wieten en Ilse Paulis gaan in diezelfde velden ervandoor met het brons. Ruben Knab wordt tweede in de twee-zonder.

BUITENLANDSE WEDSTRIJDEN, WERELDBEKER

Na het NK volgen er buitenlandse wedstrijden zoals Gent en Essen, waar vooral de vrouwensectie goed vertegenwoordigd is en met blik naar Amsterdam terug komen. Het Wereldbekerseizoen gaat ook van start en tijdens de eerste in Belgrado worden gelijk maar liefst 17 Nereïden uitgezonden, acht daarvan winnen een medaille. Bij de vrouwen wordt er goud gewonnen in de LW2x door Ilse Paulis, in de W4x door Olivia van Rooijen en Dieuwke Fetter, Aletta Jorritsma en Veronique Meester zijn succesvol in de acht. Bijzonder zijn de meerdere Nederlandse ploegen in de mannen vier-zonders, Ruben Knab wint het goud, Tone Wieten en Robert Lücken winnen het zilver.

Nereïden blijven in de daaropvolgende wereldbeker medailles delven. Winst is er voor de vrouwen acht in Linz. Bij de mannenachten wordt dubbel ingezet en beide achten strijden tot op de streep om het brons, maar liefst 7 Nereïden racen verspreid over de

twee achten om een plekje in de uiteindelijke acht. In Luzern is er zilver voor de M4- met Tone Wieten en de M4X met Abe Wiersma en Dirk Uittenbogaard.

KLASSEMENTEN

In Nederland wordt er goed gevaren tijdens de ARB en de Koninklijke Holland Beker. De middengroepen doen het goed in de developmentklassementen. De dames vier-zonder wint bijna alle wedstrijden en behaalt tijdens de finale op de KHB net genoeg punten om het klassement binnen te slepen. De zware mannen maken hun opmars gedurende het seizoen, maar kiezen voor Henley en stappen over op de vier-met. De lichte mannen wisselen halverwege het seizoen van opstelling en leggen aan het eind van het seizoen de klassementsleiders van Njord het vuur aan de schenen, ze worden uiteindelijk 3de in het klassement. De lichte dames zijn wisselvallig en kunnen niet meedoen voor een podiumplek in het eindklassement.

Wisselvallig roeien is één van de dingen die bij eerstejaarsroeien vaststaat. De zware mannen komen, misschien niet onverwacht, het beste uit de verf. Ze winnen na de domper van de Winterwedstrijden bijna elke wedstrijd en tijdens de NSRF roeien ze naar winst in het eindklassement. De zware dames roeien een goed klassement. Helaas zijn de ploegen uit het hoge noorden aan het begin van het seizoen te snel en komt de inhaalrace net te laat op gang. Ze worden 3de in het klassement. De lichte ploegen kunnen zowel bij de dames als de heren niet overtuigen en komen niet voor in de top-3 van het eindklassement.

Als sluitstuk is de ASR met drie ploegen vertegenwoordigd op de Henley Royal Regatta. Voor het eerst in de geschiedenis doet er een volledige Nereus vrouwen acht mee in de Remenham Challenge Cup. Dit gaat niet zonder slag of stoot: kwalificatie races op vrijdag, maar vervolgens weer op-en-neer naar Amsterdam waar bijna alle roeisters zich kwalificeren voor de WK onder 23. Helaas stranden alle ploegen voor het finaleweekend en kunnen we niet anders dan de uittraining inzetten. Mede dankzij de I.S.S.A., onze geliefde bootsman en de familie Bolier hebben we een week om nooit te vergeten.

Na de uittraining blijven er een aantal roeiers steevast dag-in-dag-uit trainen om nog één wedstrijd het beste eruit te halen. Ervaren en onervaren Nereïden reizen af naar Poznan voor het WK onder 23. Het blijkt een zilver feestje te worden. In zowel de lichte dames vier, de zware dames vier en de dames acht wordt er naar de tweede plek geroeid. Elk van deze ploegen gecoacht én voor de helft gevuld met Nereïden. In Shanghai wordt wederom een zilveren medaille behaald door Kim Janssen in de vier-zonder tijdens de World University Championships.

Al met al worden er dit jaar in totaal 114 blikken behaald, minder dan voorgaande jaren. Nog geen zorgen voor de toekomst, eerder een stap in professionalisering. Niet langer wordt er ingezet op zoveel mogelijk winnen maar steeds meer op de kwaliteit; grote internationale wedstrijden worden boven binnenlandse wedstrijden verkozen en middengroepen doen er alles aan om aan de start te

Stuur Dieuwke Fetter wint met Veronique Meester en Aletta Jorritsma de eerste wereldbeker in Linz in de vrouwenacht.

Max Ponsen en Rik Rienks winnen samen met Ralf Rienks (Laga), Roel van Broekhuizen (Willem III) en Bjorn Kwee (Njord) de Head of the Charles in de 4+

liggen bij een wedstrijd als de Henley Royal Regatta. Een goede stap naar het vasthouden van (sub) toppers en het mogelijk maken om je te ontwikkelen op de vereniging.

Op de WK in Plovdiv won Martine Veldhuis na een sterk toernooi de B-finale in de lichte dames skiff. Ilse Paulis weet, na een jaar co-schappen, samen met Marieke Keijser (Skadi) in de lichte dames dubbel het brons te pakken. De vrouwenacht met Kirsten Wielaard en Aletta Jorritsma werd na een goed toernooi teleurstellend vierde. De vrouwen dubbelvier met Olivia van Rooijen kon hun WK titel niet prolongeren, maar pakte een mooie bronzen plak en een nieuw Nederlands record met 6:11.79.

De mannenacht met Freek Robbers, Lex van den Herik, Vincent van der Want, Ruben Knab en stuurman Diederik Engelenburg belandt in de B-finale, maar

De FISU-vier met Kim Janssen wint zilver

weet ondanks de teleurstelling deze race nog wel te winnen. De mannen vier zonder met Tone Wieten en Bram Schwarz eindigt vierde en de mannen dubbelvier met Abe Wiersma en Dirk Uittenbogaard wordt in een spannende finale nipt vijfde. Met hun tijd van 5:37.91 hebben ze wel een nieuw Nederlands record te pakken.

Het was een jaar gevuld met mooie momenten en overwinningen. Het seizoen 2018-2019 werd al goed afgetrapt met de winst van Rik Rienks en Max Ponsen in de vier-met in Boston en ook de Novembervieren kende al enige Nereus successen en baanrecords. Moge dit een voorteken zijn van een goed volgend seizoen, waar de nationale ploegen zich op de WK zullen kwalificeren voor Tokyo 2020.

loë Hikemelaya!

Nereus dames tweede divisie acht tijdens de Heineken Roevierkamp. Foto: Fred van der Krogt

AMSTELDIJK IN 'T KORT

NEREUS IN CIJFERS

361,70 EURO

is het gemiddelde bedrag wat een Nereïd heeft uitgegeven het afgelopen jaar.

Met **625** pashouders is dat in totaal **232249,80** Euro.

11 BOOMSTAMMEN

Nereus heeft nieuwe vlotten. De oude vlotten waren vastgemaakt op **11** boomstammen van **18,5** meter en is aangelegd in **1992-1993**. Het nieuwe Noordervlot is gebouwd in een trapeziumvorm: aan het begin is het **8,8** meter breed en het vlot is **5,58** meter breed aan het einde. De schuine lengte is **18,36** meter. Het materiaal bestaat uit **2** verschillende soorten duurzaam tropisch hardhout: Massaranduba en Angelim Vermelho. **1/3** van het totaal bedrag is gesubsidieerd door de gemeente.

106173 LITER

bier is in totaal genuttigd op de Amsteldijk het afgelopen jaar. Externe activiteiten zoals het Afroekamp vallen hier niet onder. Een van de belangrijkste evenementen dat bijdraagt aan dit volume is de HEINEKEN ROEIVIERKAMP.

114 BLIKKEN

werden dit jaar behaald.

Voor de **1**e keer was de NKIR het afgelopen jaar het EK Indoorroeien.

Een onvergetelijke overbuurman Jan van Boven (FEBO) overlijdt op

21.11.2017

De **135**e Varsity werd gewonnen door beide Nereus ploegen.

RENOVATIE VLOTTEN

Afgelopen zomer zijn het Noordervlot, het aangrenzende dwarsvlot en de loopbruggen vervangen.

DOOR
FREEK VERNIMMEN

VRIJDAG 27 / ZATERDAG 28 JULI
Sloop vlotdelen en loopbruggen

DONDERDAG 2 JULI

Oude bevestigingen van de loopbruggen verwijderd en de resterende betonnen blokken van het oude dwarsvlot meegenomen en afgevoerd. De Amstel bij Nereus heeft bijna drie weken 'kaal' gelegen in afwachting op de nieuwe vlotdelen

MA 20 - DI 21 - WOE 22 AUGUSTUS

PK Waterbouw koppelt de vlotdelen aan elkaar, hangen de loopbruggen op tot in de late uurtjes en verrichten de laatste werkzaamheden aan het vlot. Twee leenvlotjes bij Willem III opgehaald en neergelegd op de plek van het Noordervlot

WOENSDAG 5 SEPTEMBER

in de stromende regen worden de laatste stukken gekoppeld en de laatste grote paal geslagen om het nieuwe vlotdeel vast te leggen. Rond 13:00: de volledige vloten zijn voltooid en klaar voor gebruik.

WOENSDAG 1 JULI

PK Waterbouw komt het resterende houten frame en de onderliggende boomstammen van 18 meter met een graafmachine uit het water vissen. Twee nieuwe palen op hun plek geslagen, waar het nieuwe dwarsvlot aan vast komt te liggen.

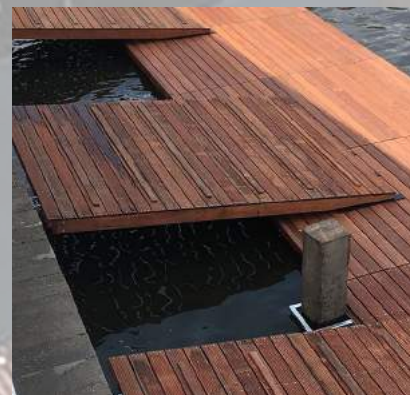

MAANDAG 20 AUGUSTUS

Hoofdaannemer en vlottenbouwer Havenhout komt vlak voor de IDEE-week, de introductieweek van de VU, de loopbruggen en de vlotdelen van het nieuwe dwarsvlot per boot brengen

DINSDAG 4 SEPTEMBER

PK Waterbouw komt het Noordervlot leggen. Het Noordervlot is in Trapeziumvorm gebouwd en werd in de Omval aan elkaar gekoppeld. Na het middaguur komt het gehele vlot onder de Berlagebrug doorvaren. Het Noordervlot wordt aan het dwarsvlot gekoppeld.

DONDERDAG 6 SEPTEMBER

Officieel oplevermoment, de laatste verbeterpunten zijn doorgenomen. Doopmoment vloten volgt nog.

// Dinsdag 1 januari

Nieuwjaarsreceptie & hardloopronde

// Zaterdag 9 en zondag 10 maart

Heineken Roevierkamp

oud-NEREUS Kalender 2018-2019

// Eind mei

Oud Nereus feest

// Vrijdag 12 t/m zondag 14 juli

World Cup III in Rotterdam (Willem Alexanderbaan)

// Zaterdag 31 augustus

Nereus Wielerrondje

// Vrijdag 15 november

Nereus Congres

// Zondag 17 november

Sinterklaasintoct op Nereus

// Datum nog niet bekend

Dames LustrumDiner **ThetisSprint**

Wedstrijdkalender 2018-2019

16 & 17 februari // Winterwedstrijden

9 & 10 maart // Heineken Roeivierkamp

16 & 17 maart // Head of the River

30 maart // Tweehead

31 maart // Skiffhead

7 april // Varsity

20 & 21 April // Hollandia NK Klein

4 & 5 mei // ZRB

11 & 12 mei // WC I Plovdiv

18 & 19 mei // Westelijke roeiwedstrijden

31 mei, 1 & 2 juni // EK Luzern

31 mei // Thetis sprints

1 & 2 juni // ARB

15 & 16 juni // Damen NK groot

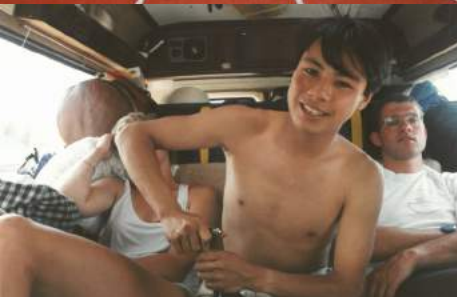
22 & 23 juni // WC II Poznan

29 & 30 juni // NSRF & Henley

13 & 14 juli // WC III Rotterdam

27 & 28 juli // WKu23

25-31 augustus & 1 september // WK Linz

DE BORDEAUXRODE LIEFDE VOOR DE FIETS

Sinds jaar en dag bestaat er een grote groep (ex-)roeiende wielrenners. Velen jakkeren op een Bianchi, Cube of Giant de Amsteldijk 130A voorbij in bordeauxrode pakjes met Nereus op de borst en Kempen op de billen. Deze fietsgroep is groot: jong en oud, licht en zwaar, professional en amateur. Het hoort erbij, tijdens of na de roeicarrière: Nereïden stappen vanzelfsprekend massaal op de racefiets. Voor een gezellige tocht of keiharde strijd op de nationale en internationale weg; er wordt behoorlijk gepresteerd.

Het rondje IJsselmeer is helaas geschiedenis, maar de Oud-Nereus wielerronde heeft haar jaarlijkse intrede gedaan. Met een ode aan het rondje IJsselmeer, een kennismaking met de S100, een column van fixed gear-prof Lisa Wörner en vele fietsfoto's van ploegvakanties, tours naar (on)begaanbare plekken en selfies van verschillende fietsgroepjes zoals de B.E.F (Ben Effe Fietsen), wordt de betekenis van 'd'r an is d'r an en d'r af is d'r af'; vanzelf duidelijk in deze special over wielrennend Nereus.

110 VROUWENITEMS
373 MANNENITEMS

HET NEREUS WIELERPAKJE

De bordeauxrode liefde voor de fiets blijkt ook uit het massaal aangeschafte Nereus wielerpakje. Mede dankzij een heuse merchandise commissie om de verkoop en sponsoring in goede banen te leiden zijn in totaal 196 bestellingen geplaatst. Met een omzet van € 16649 kunnen we het derde generatie fietspakje - net als vele wielerverhalen - niet anders dan een groot succes noemen. De 196 bestellingen resulteert in totaal 483 items: 223 broeken en 260 shirts. De fietsende Nereïd had zelfs keuze uit twee kleuren: wit en bordeaux. Bordeaux bleek toch de favoriet: van de 260 shirts zijn 76 witte en 184 bordeaux in omloop.

S100

AL DRIE GENERATIES 'JAKKERT' DE S100 DOOR

DOOR
ROOSTHIJSSEN

Jakkeren, d'r an is d'r an en d'r af is d'r af, drie generaties, de Schellingwouderbrug, liters koffie verkeerd maar toch ontoegankelijk voor vrouwen, de Stockeu en ga zo maar door. U vraagt het zich vast af: waar stevent deze rit aan vage kreten op af? Een kijkje in de keuken van de S100 geeft antwoord op een aantal vragen, maar het is en blijft een mysterieus wielergezelschap.

Op een zonnige zondag spreek ik om 12:30 af op de S100, ofwel de Sarphatistraat 100. Ik druk op de bel bij het naamplaatje 'Van Manen – Blaisse'. In eerste instantie spraken we om 13:00 af, maar één van de lieden merkte op dat de 'jonge generaties' dan allang terug zijn van hun wekelijkse zondagochtendtocht vanaf de S100. En dat klopt. Bij binnenkomst komt een geur van spek en ei me tegemoet. Alle mannen zijn binnen, zelfs 'de oude generatie', en grote bekers met koffie verkeerd zijn in de maak.

De familiale sfeer maakt dat ik mijn vooropgestelde interview direct overboord gooi en hoop dat ik het geratel van de mannenstemmen later via de voicerecorder kan onderscheiden. Aan de tuintafel zitten Eymert van Manen (eerste generatie S100), Thijs Blaisse (tweede generatie S100) en Ime van Manen (derde generatie S100). Eymert is de vader van Ime (en Julius) en Thijs is weer de neef van Eymert en Ime.

Het ontstaan van de S100 brengt ons terug naar 1965. Eymert zat dat jaar in de eerstejaars-acht, toen fameuze Nereïden zoals Ernst Veenemans, Sjoerd Wartena en Steven Blaisse elkaar al op racefietsjes van Anton Verhoeven of Ko Zielemans afmatten. Dat leek een dure hobby. Paul Veenemans fietste eind augustus '66 (met Anko Kwee) op de fiets van z'n broer naar de WK in Bled, waar Bloemendal's vier-zonder brons en Jan Wienese zilver won - en laatstgenoemde

raadde Paul aan lid te worden van Olympia omdat je daar voor 25 gulden een fiets te leen kreeg, als je er clubkoersjes op ging rijden. Edmond Angenot en Eymert volgden meteen, en daar begon het enthousiasme voor het fietsen: voor het rijden van koersen bij de nieuwelingen en het jaarlijks rijden van lange tochten. Toen Eymert in '84 (met Tom Prent) op 'de Sarphaat' kwam te wonen, deed het vaste S100-zondagronkje voor Nereïden en vrienden zijn intrede.

In '93 kwam Thijs, zoon van Steven Blaisse, in Amsterdam wonen (de tweede generatie). Thijs was een talentvolle fietsamateur uit het Oosten van het land, maakte op een blauwe maandag met dispuutgenoten de afroeiperiode op Nereus mee en sloot zich in '95 aan bij de S100. Vanaf dat moment sloten meerdere Nereïden zich aan (o.a. Heike van der Woerd, Jeroen Ahlrichs, Dirk Stefels, Ramon Fielmich) en werd ook het 'rondje IJsselmeer' geïntroduceerd.

'Drie generaties S100: het is en blijft een mysterieus wielergezelschap.'

De derde – en tot nu toe laatste – generatie wordt gevormd door de broertjes Ime en Julius van Manen. “We hebben enorm ons best moeten doen voor een derde generatie”, aldus Eymert. Achteraf heeft hij hiervan wellicht een beetje spijt omdat de derde generatie niet meer bij te houden is. Ime en Julius trokken een blik jonge Nereïden open waaronder Bram Festen, Ivo Snijders, David Heineman, Gijs Vermeulen, Gerard van der Linden en Aron Beekman. Zelfs de tweede generatie heeft inmiddels vaak het nakijken als deze groep de dijen laten spreken.

Bestaan er verschillen tussen de generaties? Thijs vindt dat de senioren asocialer rijden dan de jongere generaties. “Wij wachten tenminste op elkaar. De eerste generatie kijkt niet op of om.” Ime valt bij: “Jullie generatie – wijst naar Eymert – snokt altijd, dat is harder overnemen dan diegene die op kop rijdt. Dat doen wij niet.”

DE JAARLIJKSE CYCLUS

De S100 op zondagochtend vormt de stabiele basis. De allermooiste S100's zijn in de winter, als het hard

waait, de thermometer -4 graden aangeeft, de finale al direct na Purmerend begint en de sprint bij het binnenrijden van Amsterdam vlak vóór de ringweg vol wordt aangegaan. Na afloop smelt bij talloze koffies-verkeerd in het Ponthuys het bevroren zweet. De winnaar van de sprint gaat met z'n vermoeide kop op de foto, vereeuwigd in de S100-appgroep. De drie mannen zijn het hier unaniem over eens.

Een vast ijkpunt in het jaar is het weekend fietsen in de Ardennen tijdens Hemelvaart, dit jaar alweer voor de zoe keer. Daar barst de strijd tussen de generaties los. Als je goed presteert op de S100 mag je mee. Goed presteren is lang niet alleen afhankelijk van hard fietsen, het gaat erom dat je moraal en inzet toont. Ime licht toe: "Thijs is hierover de baas, dat geldt

eigenlijk voor alles. Hij is de wegkapitein van de S100. Eymert lult er vooral veel over".

Eymert: "Ik hou niet van tradities die zijn opgelegd. Wij creëren onze eigen tradities." De Ardennen kent ieder jaar hetzelfde patroon. Vast onderdeel is de gevreesde Stockeu, op de tweede dag, 's avonds na de koninginnenrit. Ná het borrelen, ná het eten, maar voor het toetje neemt Thijs het woord, met 'dé Beker' in zijn hand. Tot dan toe is nog onbekend welke twee renners de strijd gaan voeren - het betreft een één-tegen-één beklimming van de Stockeu – op de steilste klim van de Ardennen. De vraag wie er dit jaar aan de bak moet, zorgt gedurende de hele avond voor een lichte maar gezonde spanning. Wie wint wordt, waarschijnlijk na gekotst te hebben, bovenaan gelauwerd, waarna de hele groep aan het Belgische bier gaat in de lokale stamkroeg. Want 's avonds een

man, 's ochtends een man. De volgende dag fietsen ze gewoon weer door. In de Ardennen gaat het erom dat je alles heel hard doet: hard fietsen, hard dineren, hard drinken. Alles met passie en overgave.

DE TEST

Interesse om een keertje mee te rijden? Wees voorbereid op de test: verzamelen op de S100, daarna richting de Schellingwoudebrug en zodra je onderaan de A10 bent is het een kwestie d'r an is d'r an en d'r af is d'r af. Grote kans dat je er finaal 'afgewapperd' wordt. Maar niet getreurd, dat betekent niet het einde. Want als je de moed hebt om een week later weer op te komen dagen op zondagochtend op de S100, dan heb je de eerste hindernis overwonnen, klasse!

Vele figuren die inmiddels vast onderdeel zijn van de

S100, harkten het eerste jaar een beetje achteraan en konden iedere week net iets langer bijblijven. Dat is de truc, op die manier leer je hard fietsen. Er zijn ook types in het verleden geweest die tegen de gewoonte in tijdens 'de test' na de Schellingwoudebrug zelf ontsnapten – Oud-Nereïd Jeroen Mast wordt genoemd. "Die hebben we gewoon laten gaan en nooit meer teruggezien."

JAKKEREN

De kernkreet is jakkeren. Je rijdt om elkaar, maar ook jezelf d'r af te fietsen. Tactisch en berekenend rijden, zoals 'echte' wielrenners doen, is not done. Deze uiting van testosteron heerst vooral in de jongere twee generaties. Eymert kijkt tijdens het fietsen vooral naar de gemiddelden. Wat hij wel herkent: 'als je rijdt, dan rij je hard'. Het zit 'm niet in het aantal kilometers. In die zin is het net roeien. Je doet niet voor niets, anders

heeft het geen zin. Maar of het goed voor je is weten ze niet. Ondertussen weten ze wel dat het aantal hartklachten in de groep toeneemt vanaf de 35 jaar... Aan de andere kant komen er bijna geen valpartijen voor en dat na bijna 40 jaar fietsen. "We fietsen hard maar voorzichtig", klinkt het eensgezind. Mensen die slecht sturen, worden er snel uitgewerkt.

Goed presteren is lang niet alleen afhankelijk van hard fietsen, het gaat erom dat je moraal en inzet toont.'

VROUWEN?

De vrouw van Eymert heeft een keer mee mogen fietsen. Thijs vraagt zich af of Pleuni Hooijman – oud-Nereïde en inmiddels triatlete – wel eens meereed. "Nee, dat gaat niet werken", zegt Ime. "Ze zou prima mee kunnen komen, maar dit is toch iets voor mannen onderling en stel dat ze zouden verliezen van een vrouw, dan komen ze niet meer opdagen."

EXTERNE HULPMIDDELEN

Geen vrouwen, hoe zit het dan met externe

pepmiddelen? Het is vaak een onderwerp van gesprek, maar het blijft bij pijnstillers na een avonddienst of tijdens een lange rit in de Ardennen. En gelletjes, voor extra suikers, zijn gemeengoed geworden. Daar heeft Thijs overigens een allergie voor: "Neem gewoon een boterham met kaas." Ime reageert licht geërgerd: "Ohja, Thijs heeft natuurlijk niets nodig: geen training, geen eten, geen fatsoenlijk materiaal. Dat is Thijs, het moet altijd anders." Eymert probeerde het een tijdje met suikers, maar is daar weer vanaf gestapt. "Nu rijd ik helemaal naturel".

DE S100 ZIET DE TOEKOMST ZONNIG TEGEMOET

De drie generaties kijken uit naar de vierde generatie, met onder andere Gilles Bouman, Kenneth Besamusca en Johan Uittenboogaard. Met name voor Gilles zijn de verwachtingen hooggespannen: hij zit mooi op z'n fietst, lacht als hij fietst, strijd als een leeuw en gaat ten onder als een leeuw. Ime: "Wij hebben de verantwoordelijkheid om het aan de praat te houden. Door de S100 krijgen mensen het fietsen – en vooral het hard fietsen – te pakken. Daar heb je echt een groep mongolen als de S100 voor nodig." Eymert voegt ten slotte toe: "Als ik de Sarphaat niet had gehad, was ik waarschijnlijk alcoholist geworden. De Sarphaat heeft me geholpen om fit te blijven. Wij jakkeren nog wel even door!"

HET EERSTE RONDJE IJSSELMEER

DOOR JOUKE KLOP

Als het om wielrennen gaat, kan het rondje IJsselmeer natuurlijk niet ontbreken. Voor de echte doorbijters is het jaarlijkse rondje een evenement om naar uit te kijken en binnen de roeiwereld is het inmiddels een begrip. Toch bestaat nog weleens verwarring over wie aan de basis stond van dit rondje. Tijd voor wat opheldering rondom deze kwestie, met dank aan Jouke Klop.

Ik was in de tijd wedstrijdroeier op Nereus. Samen met C. Traanberg heb ik het rondje IJsselmeer een keer eerder mee gereden met een wielervereniging via Jos Geijssel; de coach van Axel Koenders. Het jaar daarop wilden we weer mee, maar de inschrijving was vol.

Dit bracht mij op het idee om op Nereus mensen enthousiast ervoor te maken, dit lukte uiteraard in no time en zo is het rondje geboren. In 1976 werd het rondje - georganiseerd door Nereus - voor het eerst verreden. De eerste jaren hebben wij het rondje georganiseerd. Ik was destijds klant bij framebouwer Ko Zielemans waar ik materiaal in consignatie van meekreeg, voor in de bus. Destijds werd nog veel met tubes gereden.

Via Cees Traanberg hadden we een bestelbus geleend die door mijn broer Rogier Klop werd bestuurd. Rogier

hield tijdens dit eerste rondje aantekeningen bij die hij nog in bezit heeft.

Pas vele jaren later is het een ronde geworden met een competitief element. Het is destijds begonnen als een sociale rit, waar wel af en toe flink werd doorgefietst. Zoals op de foto's te zien was indertijd met helmen rijden nog niet in zwang. Na het roeiseizoen reed ik wedstrijden bij Olympia, daar werd wel met een helm gereden. In de wandelgangen noemde men dit soort helmen een haarnetje.

Een lijst met alle deelnemers van dit historische rondje IJsselmeer is toegevoegd aan de foto's, net als de aantekeningen van de bus-bestuurder.

Fitsicht rond gaolmeer
1976

10 0 Shetby laane
27 Langt dyk naan helgated kanten wind vane ^{toes wyl de wind}
10 10 1' lichte band van gele klei. kengelen effent
0 12 2' lichte klei
Tropet helgated - Dinten, wind van gary
Lomney geyen wille de roet
0 20 3' lichte klei met veel vorenwachten in de roet
Dyk van Kange lichte klei lichte klei met
veel kanten band lichte klei met veel
roet met de eerste roet in roet.
0 22 1' lichte klei
Cant lichte klei lichte klei met veel
5 17 1' lichte klei met veel kanten band lichte klei met veel
lichte klei met veel kanten band lichte klei met veel
gokweld en van de roet in roet.
0 103 1' lichte band van gele klei met veel kanten band van
Dinten geyen kant.
Kant lichte klei met veel kanten band van Kange.
0 108 1' lichte klei
1' lichte band van Cant lichte klei met veel kanten
band lichte klei
0 114 1' lichte klei met veel kanten band lichte klei met veel
lichte klei met veel kanten band lichte klei met veel
1' lichte band van gele klei
0 121 1' lichte klei met veel kanten band lichte klei met veel
Cant lichte klei met veel kanten band lichte klei met veel
lichte klei met veel kanten band lichte klei met veel

146. Vuolmerdium - gaasterland
Victor Kees? wijzevle en in bus gestopt
168. Helmaal uitgespuut
176. Wormen
182. Rurig Rurtpaure Victor Kees? lokaal
uitgespuut
183. Verhod uit rurig
Begin afsluitend Littel voorat in achtuur
Buddy. Heft spaden eruit. Lieveu aelt
en Littel stocht klein slag
Kint rinnen tegen 3 grader rwaen hepp
5-6" lichte band van paven v d. list
Calparby va Eddy. Middelding en rijn
en beije wild gerend
7. Eddy. Middelding in volgaute gestopt.
219. Over de afsluitend even gestopt. Eddy. lichte
aelt. stuur bus en jang v d. kind op. Eddy? f
227. Wiergeweyf Regenbuien (lichte)
De route is niet helemaal middelding
246. 7" lichte band van lles Kervanten
Kleine paure onder radiaal bij Remington
253. 8" lichte band (straadland) van Elyp v d. Kori.
Chris Verhoud had werkrempt lokaal
toeg stocht regengeweyf. stocht niet v d. stocht

to Busva
n et Linds
ier Klops

[illegible]

Foto's van het eerste Rondje IJsselmeer,
privé bezit Jouke Klop

VAN ROEIEN NAAR FIXED GEAR

TACTISCH RACEN

DOOR
LISA WÖRNER

Lisa Wörner kwam in 2008 aan op Nereus, na een junioren periode bij Willem III. In 2012 haalde ze zilver op het WKU23 met Lieve Leijssen in de BLW2x, onder leiding van Peter Kolsters. In 2014 won ze met een wereldrecord goud op het WK in Amsterdam in de LW4x en in Rio was Lisa reserve van de gouden Lichte Dubbel met Ilse Paulis en Maaïke Head. Hierna koos ze voor haar carrière in het ziekenhuis. De roeiboot werd ingevuld voor nieuwe uitdagingen: de witte jas én een fixed gear fiets.

Daar lig je dan, aan de start met zes boten op een rij. Op het moment dat de kamprechter alle verenigingen opnoemt, kijk je nog één keer om naar die baan waar je binnen enkele secondes van A naar B racet. Het is dus altijd twee kilometer, altijd van het ene eind naar het andere eind, altijd rechtdoor en altijd zes boten opgelijnd. De wind en golven kunnen nog wat invloed hebben, maar de ploeg is als een geoliede machine op elkaar ingespeeld. Het is ook het moment dat de roeiers, intelligente studenten, Nereïden, de herse- nen uitschakelen. Die kunnen louter gebruikt worden buiten de boot. In de boot, tijdens de wedstrijd, wint bijna altijd de sterkste ploeg. Zeer zelden lukt het de tegenstander af te troeven door slim te zijn.

Na een half leven lang baantjes te hebben getrokken op de bosbaan, was het na de Spelen en het WK in 2016 voor mij mooi geweest. Ik wilde tenslotte ook arts worden, mijn verstand echt gebruiken. Daarnaast bleef sport een dagelijkse bezigheid. Iedere dag reed ik op de racefiets van huis naar het ziekenhuis, zo'n 50-70km per dag. Maar net als de baantjes die je trekt op de bosbaan, sport je om te winnen. Het duurde dan ook niet lang voordat ik aan de start verscheen van een eerste wedstrijd.

Een vriend vroeg me al langer of ik niet eens mee wilde doen met een fixed gear wedstrijd, maar dat leek mij veel te gevaarlijk. Na Rio de Janeiro ging ik mijn studie geneeskunde afmaken. Daarnaast was ik ook toe aan een nieuwe sportuitdaging. En fixed gear fiet-

sen, net als wielrennen gaf me de kick en adrenaline die ik zocht. Het is totaal anders dan roeien, maar echt zo vet!

Door mijn goede resultaten in mijn eerste jaar bij de Red Hook - een soort wereldbikers - ben ik gevraagd om voor een Amerikaans team te rijden (Aventon). Daarnaast rijd ik op de weg - met een 'normale' racefiets met remmen - voor het Restore Cycling team; een Nederlandse ploeg voor Elite dames. Ik rijd hier de grotere wedstrijden voor de Elite mee in Nederland en België. Klassiekers van 130km over kasseien, heuvels, dijken etc. Het is verschrikkelijk zwaar en lastig om jezelf te handhaven in zo'n wedstrijd, vooral als het op de kant gaat en je ongeveer de berm in wordt geduwd om nog iets te kunnen 'schuilen'. Adrenaline en racen pur sang.

Wielrennen is voor mij een sport waar je echt je hersenen moet gebruiken om te winnen, naast het verdedigen van je baan (lijn) als Sagan desnoods. De sterkste wint dus in principe níet. De winnaar is de meest tactische en slimme renner uit het peloton. Het is het spel van het juiste moment kiezen voor de aanval en schuilen wanneer het kan. Dat betekent drie uur lang de hersenen kraken, vol met adrenaline. Daarentegen is de sterkste renner meestal de domste renner, die kent zijn of haar krachten niet, valt te vroeg aan of rijdt te lang op kop. Een wedstrijd op de Bosbaan van 0 naar 2000 meter is niets vergeleken bij dit tactische spel!

FIXED GEAR: een baanfiets waarmee je een criterium fietst met haarspeld-bochten, klinkers, drempels, en wat de straat ook maar te bieden heeft. Zonder remmen, vast verzet, geen free-wheel. Je remt door geen kracht te zetten op je pedalen of door kort en hard achteruit te trappen en kort te slippen (skidden).

CV LISA WÖRNER

ROEIEN:

2016 Brons EK LW 1x

2015 Brons WK Aiguebelette LW4x

2015 Brons World Cup Bled LW2x

2014 Wereldkampioen LW4x,
met o.a. Ilse Paulis. Wereldrecord.

2012 Zilver WK U23 BWL2x,
met Lieve Leijssen

FIXED GEAR:

Eerste wedstrijd: najaar 2016

BESTE RESULTAAT

2018:

Overall 1e NL Crit Fixed Gear klassement

1e Ronde van de Orteliusstraat

1e Ronde van Katendrecht

10e plaats bij Red Hook Milaan

5e plaats bij Red Hook Brooklyn

2017:

10e plaats Red Hook London

Teams:

2016/2017: Fixed gear Crit (NL)

2017/2018: Aventon Cycling team (USA)

Wegwielrennen:

2018 Restore Cycling ladies (NL)

Topcompetitie en clubcompetitie Elite
dames en Lotto cup België

HOE IS HET NU MET...

VIVIJAN VAN OGTROP-VEENHUIS & PAL VAN OGTROP

DOOR
JASPER VLEUGELS

Op 9-9-2017 stapten Pal en Vivijan in hun bordeauxrode huwelijksbootje in Den Andel in Noord-Groningen, het geboortedorp van Vivijan. Het gebied rondom Den Andel is het Hogeland. De strijd tegen het water bepaalde de ontstaansgeschiedenis; nu nog prijken middeleeuwse kerken op het hoogste punt in de dorpskernen, de wierden. De huwelijksvoltrekking vond plaats in een op de wierden gelegen 13e-eeuws kerkje. De setting was prachtig dankzij het serene karakter en de weidsheid van het omgevende land.

Pal groeide op in Oegstgeest en was het type dromer. Liever buiten met de voetbal onder de arm dan huiswerk maken, liever kattenkwaad uithalen dan braaf de regels volgen. In zijn puberteit een echte Ajax-hooligan en vaste bezoeker van het vak 410. Logisch was het daarom om in Amsterdam te gaan studeren. Op Nereus aangekomen, volgden achtereenvolgens Heeren 4, Club Acht en Zwaar '09.

Groningen werd ontdekt. Na een tussenjaar Engels gestudeerd te hebben in Cambridge en Spaans in Cuba en Costa Rica, wilde Vivijan definitief het Noord-Groningse land achter zich laten en ging naar Amsterdam om daar te studeren. Op Nereus bezette ze de roeibankjes van Damesch 1, Damesch '08 en Damesch '09.

Ondanks dat ze al een aantal jaar lid waren van Nereus, sloeg de vonk pas over in het bestuursjaar in 2009/2010 waar zij, en uiteraard nog zes anderen, zeer intensief met elkaar omgingen. Wat begon met een beetje "meisjes-plagen-kusjes-vragen" van Pal, leidde

Anders dan Pal was Vivijan meer een vlijtig meisje, iets braver en serieus. De middelbare school was verfietsen en de paarden op de boerderij in Den Andel kregen haar volledige toewijding totdat het uitgaansleven in

tot een steeds groter wordende spanning tussen hen beiden. Pal viel voor de speelsheid en vreugde die Vivijan uitstraalde. Vivijan voor de onverwachte romanticus die in Pal school.

Beiden voelden een klik na eindeloze gesprekken met elkaar, maar Vivijan hield de boot in het begin af. Met de hele bestuursgroep dagelijks om hen heen, was het moeilijk over te geven aan de gevoelens. Na een attent kaartje vanaf de wintersport van Pal eind december 2009, konden ze er niet meer omheen. Na een 'net-geen-zoen-moment' voor de loodsdeuren op een prachtige winterdag, sprong de vonk definitief over tijdens Oud & Nieuw op een feest op de Kade, waarna Vivijan vrijwel horizontaal moest worden afgevoerd.

Vanaf dat moment was er geen houden meer aan. Na een tijd samen aan het Sarphatipark te hebben gewoond, werden er een huis gekocht in de Rivierenbuurt. Thuis is belangrijk, zo getuige het huwelijksaanzoek in huis in november 2016. Pal had het tot in de puntjes voorbereid en met een schuifmaat in de nacht getracht de ringvinger van Vivijan op te meten om de ring meteen te laten passen. Na een romantisch ontbijt met rozen, kaarsjes, kaartjes en foto's ging Pal op zijn knieën en zei Vivijan volmondig "JA".

De voorbereidingen voor de bruiloft, die deels plaatsvond in de tuin van het ouderlijk huis in Groningen kwamen vanaf dat moment in volle gang. Op de save-the-date en de uitnodiging stonden twee bordeauxrode riemen als subtiële verwijzing naar hun Nereus-tijd. Het werd een prachtige dag. Waar het weer eerst roet in het eten dreigde te gooien, brak de hemel open op het moment dat Vivijan aan de arm

van haar vader het kerkje binnenkwam. Na een mooie ceremonie volgden er een heerlijk diner met mooie liederen en speeches. De feestelijke dag werd begeleid door een band afgesloten met een waar Nereus-feest met als thema 'Bordeauxrood in de loveboat'.

Na hun huwelijk zijn Pal en Vivijan 3 maanden op huwelijksreis gegaan naar Argentinië, Chili, Bolivia en Peru. Vivijan en Pal verwachten hun eerste kind samen in maart. Hoewel de naam voor ons nog ongewis is, gaat de kleine nu door het leven als HJ (HuisJongste). Op dit moment wordt hun huis grondig verbouwd met Pal als toezichthouder zodat HJ zijn of haar plekje krijgt, uiteraard met een ingelijst shirt van de Godenzonen aan de muur.

Na het bestuursjaar zijn beiden begonnen met werken en hebben een baan die niet veel meer van elkaar kan verschillen. Pal werkt als geotechnisch ingenieur vooral aan tunnels en stapt na 6 jaar Witteveen en Bos deze winter over naar Dura Vermeer. Vivijan werkt als PR adviseur bij Het PR Bureau en voorziet menig merk en CEO van advies.

NEREUS STUURMAN HENK VAN GELDEREN: 'IK SLIEP NOOIT IN EEN PYJAMA'

VERZET '40-'45

DOOR MARGREET FOGTELOO EN LOES GOMPES,
UIT DE GROENE AMSTERDAMMER NR. 18

In de groene Amsterdammer van mei dit jaar verscheen het artikel 'Ik sliep nooit in een pyjama', geschreven door Margreet Fogteloo en Loes Gompes. Hieronder vindt u een deel van dit artikel. Voor het volledige artikel verwijzen wij u naar de website van de Groene Amsterdammer. Henk van Gelderen kwam in 1939 aan bij Nereus. Hij stuurde de Jonge Acht in 1940 en was lid van het dispuut Unica. Mede dankzij zijn lengte heeft hij de oorlog kunnen doorstaan.

Nationale Dodenherdenking stond dit jaar in het teken van het verzet. Slechts een enkeling kan het nog navertellen, zoals Henk van Gelderen, die weigerde zich als jood te laten registreren en de illegaliteit in rolde.

'Het blijft lastig om uit te leggen hoe het écht was', zegt Henk van Gelderen. Decennialang sprak hij nauwelijks over de oorlog. Het is enkele jaren geleden losgekomen toen hij voor het project Open Joodse Huizen en Huizen van Verzet in Amsterdam werd gevraagd om in het studentenhuis van zijn dispuut Unica zijn uitzonderlijke relaas te vertellen.

'Fictie is vertekenend.
De werkelijkheid was
leuker of erger.'

Van Gelderen zit ontspannen op de bank, een charmante heer die het graag bij de feiten houdt. Aan romantiseren van de oorlog heeft hij een hekel. Daarom gaat hij nooit naar films, zoals Bankier van het verzet die nu in de bioscoop draait. Of naar de musical Soldaat van Oranje. Romans over de oorlog zijn ook niet aan hem besteed. 'Fictie is vertekenend, ik houd niet van tranentrekkende verhalen. De werkelijkheid was leuker of erger.'

Zijn echtgenote, Beryl van Gelderen-Menko, komt zo nu en dan binnen met koffie en cake. En misschien ook om te peilen of al dat gepraat niet te vermoeiend voor hem is. Hij is bijna 97, hoewel daar weinig van te merken is. Hij is energiek en zijn geheugen is haarscherp. Ze wonen nog altijd in het huis dat zij in 1957 betrokken en waar hun vijf kinderen zijn opgegroeid. De modernistische villa is ontworpen door architect Hein Salomonson; hij was een van de onderduikers die onder de hoede vielen van Van Gelderen. Het huis staat op het terrein van de voormalige Stoomweverij Nijverheid, het textielbedrijf van zijn familie dat in 1877 werd opgericht door zijn grootvader, Marc van Gelderen. Rond de eeuwwisseling stapten diens vier zoons, waaronder Henks vader Lodewijk, in het bloeiende familiebedrijf waar bedrukte stoffen, glasgloeikousjes, lasdoppen, technisch porselein, kunstleeren grammofoonplaten werden gefabriceerd. Grootvader was een vooraanstaand figuur binnen de joodse gemeente en bezocht trouw de synagoge. Op vrijdagavond kwam de hele familie in zijn huis samen om kippensoep en noedels te eten.

Het Twentse 'noaberschap' werkte in de oorlog door; in het openbaar keerde niemand zich van joden af, ze werden volgens hem 'decent opgenomen'. Toen de Joodse Raad ondervoorzitterschap van textielfabrikant Sig Menko onderduiken sterk aanmoedigde (in tegenstelling tot de Amsterdamse Joodse Raad), sprongen de protestante textielfabrikanten voor

Roeien op de Amstel; de 'jonge acht' van De Amsterdamsche Studenten Roeivereniging Nereus, met als stuurman Henk van Gelderen, begin 1940; © foto's Privé-archief

een deel van de dertienhonderd Enschedese joden financieel in de bres. Ze hoestten op initiatief van textielfabrikant Jan Herman van Heek ruim 240.000 gulden op ter steun van onderduikers die niet beschikten over reserves.

Samen met zijn broer Matthieu probeerde hij na de Duitse inval via de haven van IJmuiden te ontsnappen naar Engeland. 'De hysterie die daar heerste deed ons terugkeren naar Amsterdam. Wij bespraken met elkaar dat we het samen moesten zien te redden', zegt Van Gelderen, die inmiddels een jaar economie studeerde en zich volop vermaakte binnen het 'Westersch Literarisch Gezelschap Unica', het oudste dispuut van het Amsterdamse studentencorps. Vlak na de mislukte vlucht stond hij weer tussen zijn vrienden met een glas bier in de hand op de steiger van roeivereniging Nereus. Aan de Amstel zagen zij de intocht van de Duitsers met langs de kade juichende mensen. 'Schokkend! Maar ik dacht net als mijn vader dat het wel zou loslopen. Tegen beter weten in natuurlijk, want in Enschede hadden we sinds de Kristallnacht veel joodse vluchtelingen uit Duitsland en Oostenrijk, ook bij ons thuis, en van hen hoorden we vreselijke verhalen.'

De bezetting leek aanvankelijk wel mee te vallen, herinnert hij zich: 'We studeerden, gingen naar de kroeg en aten bij Die Port van Cleve. Ik was het tweede joodse lid in mijn dispuut, een zeer hechte

club, je kende elkaar door en door en ik kon iedereen vertrouwen. Toch spraken we nooit over de bezetting, uit voorzichtigheid. We hadden het vooral over literatuur – heel verheven gesprekken waren dat. Ik had het gevoel dat ik een rollenspel speelde. Met mijn broer kon ik mijn toenemende zorgen delen.'

'Zonder de registratie bestonden we niet meer.'

Voor alle joden kwam aan de relatieve normaliteit op 10 januari 1941 abrupt een einde: rijkscommissaris Seyss-Inquart vaardigde de verordening uit dat 'personen van geheel of gedeeltelijk joodschen bloede' zich moesten registreren. Het zou de opmaat vormen van de deportaties die in de zomer van 1942 begonnen. Beide broers weigerden, wat uitzonderlijk was. 'Enkele tientallen hebben het verdomd. Matthieu zei meteen: "Daar doe ik niet aan mee. Dan ben je gebrandmerkt als jood. Je kunt hoog of laag springen, we krijgen hier hetzelfde als in Duitsland en Oostenrijk." Hij zei erbij dat ik zelf moest beslissen. Zijn karakter, zijn ratio – ik vertrouwde op zijn oordeel. Ik zag er met blond haar en blauwe ogen bovendien niet uit als een stereotiep joods mannetje. Anders had ik me in het diepste holletje moeten verstoppert.'

links Henk van Gelderen, midden Lydia Schöffner en rechts Ivo Schöffner in de Achterhoek, 1943 © foto's Privé-archief

Zijn broer. Van Gelderen valt even stil. 'Ik vond hem een enige jongen. Een fijne kerel. Hij was zeven jaar ouder en ik had hem in Amsterdam pas beter leren kennen. Hij zat volop in de illegaliteit. We woonden tijdens de oorlog in Amsterdam zo'n vijfhonderd meter van elkaar. Samen zorgden we "op afstand" voor onze ouders die in Twente waren ondergedoken.' De weigering had grote consequenties: 'Zonder de registratie bestonden we niet meer. Via vrienden van Matthieu kregen we originele persoonsbewijzen, uitgegeven door de secretaris van de gemeente Monster.' Henk van Gelderen werd Johannes Hendrikus (Jantje) Boers. Door de nieuwe identiteit kon hij niet meer studeren, moest hij zijn kamer opzeggen en verhuizen. 'Mijn broer had gezegd: "Wegwezen; doe dat de mensen niet aan, dan gaan ze zich verspreken." Toen ik tegen mijn hospita zei dat ik vertrok, begon ze te huilen. Tegen mijn dispuutgenoten moest ik ook zeggen dat ik niet meer degene was die ik was.'

De lange jaren die volgden zouden een scenario van een film kunnen zijn. Van Gelderen raakte diep betrokken bij het verzet binnen de groep Rolls Royce (zie kader). 'Als je terugkijkt is het een grote, gevaarlijke stap. Maar, zoiets verloopt gaandeweg,

telkens een nieuw stapje. En ik had géén keuze.'

Hij rolde erin toen hij introk bij Ivo Schöffner, een dispuutgenoot van Unica (na de oorlog is hij een bekende hoogleraar geschiedenis in Leiden geworden) die met zijn ouders, broer Peter en zus Lydia in Amsterdam-Zuid woonde. Allen deden illegaal werk. Lydia Schöffner, die een opleiding had

'Het is beter om tien mensen te helpen, dan één Duitser dood te schieten. Wapens waren bij ons strikt verboden.'

afgerond aan de voorloper van de Rietveld Academie, vermaakte persoonsbewijzen voor joodse vrienden en verzetsmensen die valse papieren nodig hadden. Zij werd zijn eerste grote liefde. Rond Karel de Vries, een vriend van Ivo Schöffner van het Amsterdamse Montessori Lyceum, en de groep van Het Suykerhofje

Dat het verzetswerk riskant was, velen het leven heeft gekost en na de oorlog psychologisch bij de overlevers en hun familieleden heeft doorgewerkt – het blijft onvoorstelbaar. In de loop van de tijd ging de samenleving hen meer en meer als helden koesteren, maar zelf spraken ze sporadisch over het belaste verleden. Meestal stolden de herinneringen tot spannende anekdotes. Zoals Van Gelderen zegt: het is nauwelijks uit te leggen hoe het werkelijk was, het leed, de spanning, de momenten van vreugde. Om aan persoonsbewijzen te komen, gingen ze bijvoorbeeld uit stelen. 'We bezochten feesten en partijtjes bij keurige oudere mensen. Zij liepen geen gevaar als ze hun persoonsbewijzen kwijtraakten en een nieuw exemplaar moesten aanvragen. Bij de dames was het eenvoudig om een tasje weg te moffelen en het persoonsbewijs eruit te halen. Bij de heren pasten we een trucje toe. We zeiden dan: "Doe toch je jasje uit, het is hier zo warm." En dan gristen we de portefeuilles uit de binnenzakken en haalden de persoonsbewijzen eruit. Als een echte beroepsdief waren we trots op onze buit.'

'Overleven is vooral ook een kwestie van puur geluk geweest.'

G 41 N 266191

Rolff --
Hendrickus Rogmans
M. G. --
10 December 1926
Barrovia
Nederlandsch-Indië

Indonesië
9 Dec 26
S-GRAVENHAGE

Thuis, Ind.

2

Wm Rogff

BEVERLY HILLS
CALIF.

toevalligheden. Overleven is vooral ook een kwestie van puur geluk geweest. 'Ik heb een keer langdurig op mijn hurken in een greppel op de heide gezeten met een baby in mijn rugzak terwijl er een patrouille vlak langs mij trok. Die baby was van tevoren in slaap gebracht, ik denk met wat alcohol. De ouders van de baby zaten een greppel verderop. De spanning was om te snijden. Totdat de passeur zei dat de kust veilig was. Ik hield er een volle broek aan over.'

Dit bijna-drama vond plaats in 1943, toen hij tijdelijk verbleef bij een vriend in Nijmegen waarmee hij in zijn studententijd in een strijkkwartet speelde en die daar in het ziekenhuis co-schappen liep. Met deze Pieter Haverkamp hielp hij joden met hun vlucht naar België en Frankrijk. 'Via koerierster Ineke Boks bracht ik hen vanuit Nijmegen naar de Belgische grens. Toen Pieter Haverkamp naar Parijs verhuisde, kwam hij in contact met Nederlandse jongens die in de regio Bordeaux aan de Atlantikwall werkten. Als ze verlof kregen, bleven ze in Parijs hangen, in plaats van naar Nederland door te reizen. Haverkamp bood hun geld voor hun verlofpapieren. Op die papieren konden mensen uit Nederland tot aan Bordeaux veilig reizen. Dan moesten ze nog alleen maar een passeur hebben om de Spaanse grens over te gaan. Hij heeft dat wel zo'n twintig keer voor elkaar gekregen.'

Of een keer een reis met de trein, die hem bijna noodlottig werd. 'Op weg naar Haarlem werd ik door twee SD'ers eruit gehaald. Ik had een verband om mijn hoofd omdat ik eczeem had. Ze voerden me naar de eersteklaswachtkamer en zetten me aan een tafeltje. Ik dacht: dit wordt mijn einde. De eerste vraag was standaard: wie ben je, waar kom je vandaan

Terwijl Van Gelderen een dagtaak had aan regelwerk voor onderduikers zag hij zelf geen reden om onder te duiken: 'Ik had namelijk voortreffelijke papieren, van verschillende personen. Overdag was ik Johannes Broers, zestien jaar, geboren in Batavia. Een jongetje uit Indië, in een korte broek en met een rugzak op. Ik had een kinderlijk gezicht en schoor mijn benen. Mijn rugdekking voor als ik werd aangehouden was goed: ze konden dan iemand bellen die kon zeggen dat ik daar woonde. 's Avonds had ik de papieren van een ziekenverpleger. Ik speelde continu rollen van uiteindelijk vier personen, de kleren lagen allemaal op stapeltjes in mijn kamer, en bij elk stapeltje hoorde een identiteit die ik me eigen had gemaakt. Als er plotseling een razzia was, liep ik nooit weg. Dat zou opvallen. Ik bleef er gewoon bij kijken, als iemand die nieuwsgierig was. Ik keek ook om feiten te verzamelen.'

'Ik speelde continu vier verschillende rollen en had een draaiboek dat me dag en nacht alert hield.'

De verzetsorganisatie Rolls Royce, intensiveerde de spionageactiviteiten en zette een landelijke koeriersdienst op, door historicus Loe de Jong de 'koeriersdienst van de illegaliteit' genoemd. Rolls Royce werd geleid door voormalig adjunct-directeur van De Arbeiderspers Fred von Eugen, Karel de Vries en Hugo van der Wiele. Henk van Gelderen en de familie Schöffner waren bij beide organisaties aangesloten. Bij de VGA stonden ze te boek als de groep Tap. Ivo 'Coentje Pap' en Henk 'Jantje Pap' werden samen met Lydia Schöffner (schuilnaam 'de reparateur') belast met de papierafdeling van Rolls Royce.

En ja, hij was bang om gepakt te worden. 'Altijd, bij ieder geluidje, dag en nacht. Ik sliep nooit in een pyjama. Ik ging nooit naar bed zonder dat ik precies wist waar alles lag en wat ik aan moest doen. Dat moest dan in twintig seconden. Ik had een draaiboek dat me dag en nacht alert hield. Veel personen spelen vergt veel van je zenuwen. Het is beklemmend, leef ik wel volgens de regels, je was je permanent bewust van wat je deed en zei. Hoe je kijkt, je moest eigenlijk zo vlak mogelijk zien te leven en je rol consequent

spelen. Na de oorlog heb ik in Enschede veel toneel gespeeld en geregisseerd.'

Aan de bevrijding in Amsterdam heeft hij geen bijzondere herinneringen: 'Ons kringetje deed niet mee aan de grote feesten, we zaten te veel met onze gedachten bij mensen die er niet meer waren. We keken elkaar in de ogen: hoera wij zijn er nog, hoe zie je eruit? We leverden ook een stukje nazorg aan de familie van mensen die er niet meer waren, dan kun je niet aju zeggen. Ik had bovendien mijn handen vol aan mezelf.'

Van de vier kleinzoons van grootvader Marc van Gelderen was hij de enige die de oorlog overleefde: zijn twee neven zijn in de concentratiekampen vermoord. Zijn broer is als illegaal werker verraden bij Het Suykerhofje; hij werd gedeporteerd naar Sachsenhausen en keerde niet terug.

Na de oorlog was ik heel onzeker; mijn rollenspel was afgelopen, ik was veel kwijtgeraakt, mijn broer, mijn oude studentenleventje – ik moest helemaal opnieuw beginnen. Ik kon niet meer terug naar de

collegebanken, het liefst was ik met mijn geliefde Lydia Schöffner ergens naartoe gegaan. Maar onze verhouding liep ten einde, zij vertrok naar Parijs terwijl de familie in Enschede aan me trok om in het bedrijf te gaan werken. Ik aarzelde. Nog even heb ik samen met Ivo en Lydia gewerkt bij de Falsificatie Opsporings Dienst, want we hadden in de oorlog veel kennis opgedaan van vervalste papieren. Ik heb nog wat gesnoept van het leven in Amsterdam. In feite was ik stuurloos.'

In de loop van 1946 ging hij terug naar Enschede om de zaak van zijn familie op te pakken, samen met zijn vader en zijn oom.

De contacten met de oude verzetsvrienden zijn altijd goed gebleven. Sommigen, vond hij, romantiseerden die tijd en konden niet tegen de normaliteit. 'Ze gingen eraan kapot omdat zij het spanningsgevoel wilden volhouden.' Op den duur ging ieder zijn weg en in de afgelopen jaren was de een na de ander 'niet meer beschikbaar'. In Twente sprak hij met niemand over zijn oorlogsjaren. 'De enige met wie ik het had willen delen was mijn broer.'

Roeien op de Amstel; de 'jonge acht' met als stuurman Henk van Gelderen, begin 1940; © foto's Privé-archief

TWEE BOEGBEELDEN NEMEN AFSCHIED

DOOR
DANIEL PAARLBERG

De laatste tien jaar rijgen Nereus' zware mannen de successen aaneen. De oogst: WK-goud, Olympisch brons, WK-medailles, zeven Varsity-overwinningen en zelfs een World Cup-overwinning met een Nereusacht. Maar liefst zestien verschillende roeiers hebben sinds 2011 de Varsity gewonnen. In deze brede groep springen er twee boegbeelden uit. Boaz Meylink en Robert Lücken stonden aan de wieg van deze generatie en zijn verantwoordelijk voor de grootste successen, zoals de wereldtitel in de vier-zonder in 2013 en het Olympisch brons in de acht in 2016. Dit jaar kondigden zij aan te stoppen met toproeien. Voor de een is het een definitief besluit, de ander sluit zich in het najaar van 2018 weer aan bij het nationale team.

Hun roeicarrières konden in 2005 niet veel tegengestelder beginnen. Meylink is het geboren talent op slag van Zwaar 2005, terwijl Lücken plaatsneemt op boeg in de eerstejaars lichte vier. Coach Diederik Simon: 'Boaz was eigenlijk al meteen een van de beste. Robert was in het begin nog een dun scharminkel. We hebben hem toch in het lichte viertje gezet omdat hij wel fanatiek en lachen was.' Meteen boeken ze succes. Meylink's acht wint met overmacht het klassement en Lücken wint overgangsvelden en promoveert naar de lichte acht, waarmee hij ook het klassement wint.

'Boaz was meteen een van de beste, Robert was in het begin nog een dun scharminkel.'

Boaz Meylink

Dan worstelt Lücken al met zijn gewicht. Hij komt in zijn eerste jaar ruim vier kilo aan, maar dat betaalt zich ook uit in vermogen. Op de maandag na elk wedstrijdweekend doen eerstejaars licht en zwaar samen een 'herstel' training van twee keer tien kilometer op de ergometer. De roeiers dwingen elkaar tot het uiterste. Met een gemiddelde van rond de 1'50 komt Lücken makkelijk mee met de zware roeiers. Als hij na de zomer de overstap maakt, dwingt hij ook een plek af in de winnende acht voor de Head of the Charles. 'Vanaf dat moment had ik de ambitie om toproeier te worden', herinnert Lücken zich.

De hersteltraining typeert de mentaliteit die de roeiers in hun eerste jaar meekrijgen. Meylink: 'Nico Mensing dwong ons te kijken naar de gepresteerde feiten en niet naar "ja maar als zus, dan hadden we zo" of andere bullshit excuses. En maak je training af.' De

eind 2007 aangetrokken Australiër David McGowan drijft deze mentaliteit verder door: 'Hij leerde ons door te gaan, ook al ben je leger dan leeg. Je gaat echt niet dood.'

Zijn onorthodoxe aanpak is de laatste zet die Lücken en Meylink nodig hebben naar de bondsselectie. Hier worden ze ploeggenoten van hun oude coach Diederik Simon. Voor Lücken was Simon vanaf zijn eerste roeihalen een voorbeeld: 'Diederik Simon was een virtuoos die net terugkwam uit Athene met een Olympische medaille op zak. Alles wat hij over roeien zei, zogen wij op. Hij gaf ons het gevoel dat we goed konden worden, en dat werden we.' Samen met zijn oude coach wint Lücken in 2009 WK-brons. Simon: 'Het was voor mij een erg leuke ervaring om op m'n oude dag nog met de jongens in de boot te zitten die ik vanaf het begin begeleid heb.' Vanaf dat moment zijn Lücken en Meylink vaste krachten in het nationale team.

Robert Lücken

Dat zijn ze al in de Oude Vier. In 2008, 2009 en 2010 leggen ze het echter af tegen het dominante Skadi. Met elk verlies neemt de vastberadenheid toe, tot het in 2011 eindelijk lukt. Lücken: 'Qua uitbundigheid komt niets in de buurt van de Varsity die we wonnen. De vereniging hunkerde naar de overwinning en die behaalden wij. Het is bijzonder om een overwinning

met zovelen te vieren, dat heb je niet bij een WK of Olympische Spelen.'

Ook voor Meylink is deze overwinning bijzonder. Even daarvoor is hij uit het nationale team gestapt. Hij merkt dat de trainingsaanpak hem eerder slechter dan beter maakt en heeft geen lol meer in het roeien.

'Qua uitbundigheid komt niets in de buurt van de Varsity die we wonnen.'

Daarna besluit hij op Nereus voor zichzelf te trainen. Meylink doet wat goed voelt: skiffen, wielrennen, ergometers, hardlopen en circuittraining. Hij coacht eerstejaars zwaar, hervindt het plezier en met het plezier komt de prestatie. Nog dezelfde zomer keert hij terug in de Holland Acht. Meylink: 'Je kan nog zo talentvol zijn, je zal er uiteindelijk zelf voor moeten zorgen dat je bereikt wat je wilt bereiken. Het is tegenwoordig de trend om iedereen bij de KNRB-groep te houden, maar ik zou wat vaker roeiers eruit kicken. Zoek het effe lekker zelf uit, praat met de juiste mensen en ga maar zelf uitzoeken hoe je denkt beter te worden.'

Ook Lücken komt tegenslag te boven: 'In 2011 maakte ik grote stappen binnen de groep en werd ik een belangrijke schakel in de Holland Acht. In het najaar kreeg ik een hernia, die in het voorjaar van 2012 terugkeerde omdat ik in mijn enthousiasme om naar de Spelen te gaan te vroeg in de boot ben gestapt.' Terwijl zijn ploeggenoten zich voorbereiden, ploegen vormen en boten kwalificeren voor de Spelen, werkt hij eindeloze trainingen op de spinfiets af. Hij houdt zich vast aan de laatste strohalm: als hij op tijd fit is komt hij nog in aanmerking. Het mag niet baten. 'Tijdens het toernooi zat ik er echt doorheen. Ik zag mijn maatjes net te kort komen voor een medaille en het voelde alsof ze mij nodig hadden.'

Zijn wraak is zoet. Lücken en Meylink vormen na Londen met Olivier Siegelhaar en Mechiel Versluis een

A rowing team of five athletes is shown in a yellow racing shell on a body of water. The athletes are wearing white shirts and dark shorts, and they are all raising their arms in celebration. The boat has the letters 'NED' on its side. In the background, another person is visible swimming in the water.

vier-zonder. Onder leiding van Mark Emke winnen zij dat jaar alles. Als Europees Kampioen liggen ze in Zuid-Korea aan de start van de WK-finale. Met 500 meter te gaan liggen ze nog een lengte achter de Australiërs, maar een machtige eindsprint brengt ze het goud. Lücken is van vermoeidheid nauwelijks in staat op het erepodium te staan. Het betekent niet alleen zijn grootste titel, maar ook zijn definitieve doorbraak als slagman. Hij beschikt over een uitstekend bootgevoel en leert in de loop der jaren zijn ritme op te leggen: 'In het begin van je carrière doe je wat je denkt dat

'Zoals Meylink en
Lücken in hun eerste
jaar al hadden geleerd:
'Ja, maar als..' telt niet.'

goed is, maar ben je nog onzeker. Gaandeweg kom je erachter dat je op het goede spoor zit en probeer je je eigen stijl te perfectioneren.' Ook zijn persoonlijkheid helpt hem. Waar Meylink volgens Simon wat rustiger is, is Lücken de rebelse roeier. Hij steekt zijn mening niet onder stoelen of banken.

De gouden vier-zonder van 2013 moet de basis vormen voor een succesvolle campagne richting de Olympische Spelen van Rio de Janeiro. Een brede, hechte groep met de nodige ervaring en de juiste mentaliteit moet in Rio voor goud kunnen gaan. Met brons op het WK in 2015 en goud op de World Cup Luzern, twee maanden voor Rio, bewijst de Holland Acht te groeien en iedereen te kunnen verslaan. Maar de ploeg is ook grillig. In de laatste voorbereiding voor Rio sluipt er wat wisselvalligheid in de boot waar de roeiers niet goed de vinger op kunnen leggen. Het onstuimige water in Rio maakt het nog moeilijker om de souplesse op te roepen. Op kracht, ervaring en karakter roeien ze naar het brons. Het levert gemengde gevoelens op. Met het roeien van Luzern

had er meer in gezeten. Maar zoals ze in hun eerste jaar al hadden geleerd: 'ja maar als ...' telt niet.

In 2017 ontbreekt het heilige vuur. Lücken, Meylink en veel andere roeiers in de bondsgroep geven het roeien niet de prioriteit die nodig is voor succes. Lücken en Meylink accepteren dit niet van zichzelf. Ze hebben te veel succes gehad en offeren te veel op om het halfslachtig te doen. Ze stoppen. Het is het einde van twee klassieke Nereuscarrières: van eerstejaars acht naar WK-titel en Olympisch brons.

Meylink werkt inmiddels als fiscalist. 'En ik ga natuurlijk doneren! Zodat we alle roeiers het beste materiaal en coaching kunnen bieden en alleen de roeiers zelf nog de beperking zijn om de top te halen.

Dan kunnen ze net zo'n mooie tijd hebben als ik heb gehad.' En bij Lücken is het vuur weer gaan branden: 'Het ligt voor de hand om te zeggen dat het WK-goud en onze Olympische medaille mijn hoogtepunten zijn, maar zo denk ik niet. De overtuiging dat je de beste van de wereld kan worden is vele malen mooier dan daadwerkelijk zo'n prijs pakken. Uiteindelijk gaat het in de topsport om geloof in jezelf. Als je oprecht denkt dat je wereldkampioen kan worden, gebeurt dat ook.' En wat gaat hij nu doen? 'Goud winnen in Tokio'.

De Oude Vier met Meylink en Lücken op weg naar de Kroegjool in 2011

ZUSJES MARIKE EN MARTINE VELDHUIS

DE RTIEN ROEIDILEMMA'S

DOOR
MYRTE PIERSMA

Ze begonnen ooit bij Amycus, de roeitweeling uit Wierden: Martine en Marike Veldhuis. Toen Martine en Marike nog op de basisschool zaten, ontdekten ze de roeisport. Zij volgden daarmee hun oudere zus Eline en hun vader op, die reeds actief waren bij Amycus. De tweeling bleek talentvol en was ook nog eens bloedfanatiek. Martine: "We gingen voor een jeugdwedstrijd van 200 meter helemaal naar de Amstel." Op twaalfjarige leeftijd begon het roei-avontuur. Martine was toen nog een kop groter dan Marike, inmiddels is Marike 6 cm langer dan Martine.

Na verdienstelijk het lichte dames developmentklassement gewonnen te hebben in de dubbeltwee, maakten zij in 2015 de definitieve overstap naar Amsterdam en meldden ze zich aan bij Nereus. Daar versterken zij na de afroei de middengroep lichte dames.

In 2017 namen zij in de lichte dames dubbelvier samen deel aan de WK onder de 23 in Plovdiv. Zij pakten daar net voor de Duitsers zilver. In 2018 namen zij nogmaals deel aan de WK onder de 23, ook hier roeiden zij niet onverdienstelijk; wederom ging een zilveren medaille mee naar huis. Aan het einde van de zomer van 2018 reizen de twee zussen wederom af naar Plovdiv, ditmaal voor de WK. Martine start daar in de skiff en Marike als supporter ziet haar tweelingzus op haar WK debuut de B-finale winnen.

We leggen de tweeling een dertiental roei-dilemma's voor.

VLAK VAREN OF TUSSENSPRINTEN?

Martine: Vroeger was ik meer van het tussensprinten en nu meer vlak varen, ik merk dat ik daar echt sneller van ga roeien, op die manier heb ik ook de B-finale kunnen winnen op de WK.

Marike: Vlak varen én tussensprinten, en als ik dan moet kiezen, dan ga ik toch voor tussensprinten.

UITLENGEN OF PIMENOVEN?

Martine: Ik denk dat ik nu meer naar pimenoven neig.

Marike: Ik moet echt tikken voorin, dus pimenoven, maar ook wel uitlengen.

WEDSTRIJDVOORBEREIDING: STROOPWAFELS OF PANNENKOEKEN?

Martine: Pannenkoeken, maar stroopwafels zijn lekkerder.

Marike: We kunnen straks wel een stroopwafel halen! Meestal ontbijten we "oats move boats" havermout.

DUBBELTWEE OF SKIFFEN?

Martine: Dat vind ik een hele moeilijke. Allebei de dingen hebben wat, skiffen is veel meer mentaal.

Marike: Met skiffen heb je jezelf ermee als je het verkeerd doet, met een dubbeltwee kan je nog op elkaar vitten.

Martine: Uiteindelijk kies ik voor de dubbeltwee, want als je het samen precies gelijk doet is het heel vet om hard te varen met zijn tweeën. Daarnaast is dat het olympische nummer. Je kan heel hard skiffen, maar uiteindelijk moet je het in een dubbeltwee laten zien. Vroeger hadden ze weleens ruzie in de boot, maar tegenwoordig niet meer. Als het even niet lekker ging, reageerde Martine het dikwijls af op Marike. Dan liet Marike haar zus even gaan waardoor het nauwelijks tot ruzie kwam.

Marike: Martine weet dat ze alles tegen mij kan zeggen. Op de kant is altijd alles weer goed. Het heeft geen zin om onnodige dingen te zeggen, dat heb ik wel aangegeven.

Martine: Afgelopen jaar hebben we veel in de

dubbeltwee geroeid. Als er een dubbeltwee van een andere vereniging aan kwam, wisten we allebei van elkaar dat we extra kracht gingen geven in hetzelfde tempo.

Marike: Meters maken per haal en dan na afloop doen alsof het geen extra energie kost.

WIND MEE OF WIND TEGEN?

Beiden: Wind mee!

SPRINTEN OF LANGS AFSTAND?

Martine: Sprinten. Met ergo vind ik sprinten wel leuk en het is ook leuk als het goed gaat. Ik vind sprinten echt leuker dan lange afstand wedstrijden zoals de Hel van het Noorden.

Marike: Lange afstand. Martine is het sprintkanon.

STUURBOORD OF BAKBOORD?

Beiden: Multiboord!

CRASHEN OF ZWETEN?

Beiden: Zweten!

Martine: We hebben het allebei veel gedaan.

Marike: De overstap van de winter naar de lente was voor mij weleens zwaar, maar in het seizoen is het me meestal wel goed afgegaan.

Martine: Ik heb liever dat ik nog wat in mijn lichaam heb, dat ik daar energie uit kan halen.

Marike: Vooral gezond eten.

Martine: Vocht is heel belangrijk tijdens je race, dat wordt nog weleens onderschat.

Marike: Vooral met warm weer zijn je zouten heel belangrijk.

Martine: Dan ben je minder snel uitgeput.

Martine: Bij wedstrijden in de middag gingen we dan 's morgens nog een rondje roeien en trok ik warme kleren aan, zweette ik wat, en dan was ik op gewicht. Marike kan heel goed inwegen. Die is altijd precies goed. Zij kan het precies uitkienen, dat vind ik heel knap.

Marike: Tijdens het wegen heb je het meeste aan je mindset. Je moet denken 'dit is een goede warming up, en straks gaan we er echt tegenaan'.

Martine: Toen ik nog wat lichter was, ging ik weleens expres met lange mouwen op de weegschaal staan voor het psychologische spel.

DE OLYMPISCHE SPELEN OF DE VARSITY?

Martine: Je hebt niets op de Varsity voor lichte roeiers, dus de Olympische Spelen.

Marike: Ja de Olympische Spelen. Govert Viergever vindt de Varsity mooier, daar ben ik het niet mee eens.

Martine: Op de Olympische Spelen meet je je met de echte wereldtoppers. Maar bij de Varsity strijd je collectief als vereniging, dat is ook heel vet.

KROEGJOOL OF UITTRAINING?

Martine: Kroegjool.

Marike: Die vind ik moeilijk.

Martine: Ik heb de uittraining nooit echt meegemaakt, ik zat met zorgstage en de WK. Daardoor kon ik niet echt uittraining, iedereen was al zo snel lam. Bij de Kroegjool heb je meer traditie.

Marike: De Kroegjool heeft echt een overwinning. Bij de uittraining is iedereen klaar en weet je dat er nog veel feestjes komen. Daarom kies ik voor de Kroegjool.

LICHTE PIK OF ZWARE BAL?

Beiden: Zware bal.

JOSY OF MARIT?

Marike: Ik ken Marit niet zo goed, Josy ook niet. Dit is moeilijk, ik heb nooit echt met Marit samengewerkt: dus Josy.

Martine: Josy zie ik meer verderop in het seizoen, ik train nu met Marit van maandag tot vrijdag in de ochtend. Marit heeft een bijzondere stijl met coachen. Bijvoorbeeld toen ik laatst aan het skiffen was, moest ik achterin iets veranderen. Marit praat veel met metaforen, ze zei "ga wat meer rechterop zitten, want nu roei je alsof je een kogel in je buik hebt". Ja dan moet ik wel lachen. Maar ook met Josy kan ik het goed vinden. Plezier en grapjes bij de training vind ik wel leuk, dat maakt het roeien ook leuker. Ze kunnen allebei serieus zijn maar maken ook grapjes. Als ik echt moet kiezen, dan zeg ik 49% Marit en 51% voor Josy.

ALMELO OF AMSTERDAM?

Beiden: Amsterdam!

Martine: Je hebt niet zo veel in Almelo.

Marike: Het is daar best wel uitgestorven en Amsterdam leeft.

Martine: Maar het is wel fijn om af en toe terug te gaan om op te laden.

Het boekwerk 'Vóór alles het Hoofdnummer' wordt voor de feestdagen uitgebracht. U kunt het boek bestellen via:

www.vooralleshethoofdnummer.nl/winkel

Speciaal voor de lezers van dit magazine is er een kortingscode voor de speciale editie van het boek beschikbaar gesteld. Als u de kortingscode 'NEREUSWINTDEVARITY' invoert, krijgt u 30% korting op dit unieke exemplaar.

Deze is in de koft voorzien van een penning naar het evenbeeld van het gouden blik, heeft in de omslag een volnummer en zal worden voorzien van de naam van de eigenaar in kalligrafie. Van dit exemplaar worden maar 400 stuks worden gedrukt.

VÓÓR ALLES HET HOOFDNUMMER

EPPO VROOM: WINNAAR VAN HET HOOFDNUMMER 1953

DOOR
BEN KORTMAN

Het afgelopen jaar heeft fotograaf Ben Kortman zich beziggehouden met een uniek project rondom de Varsity. In 2018 bezocht hij winnaars van het Hoofdnummer, portretteerde ze en stelde hun verhaal op schrift. Het geheel wordt in december van dit jaar gepubliceerd in een 300 pagina's tellend hoogwaardig boekwerk met de naam 'Vóór alles het Hoofdnummer'. Als aanvoerder in het aantal Varsity overwinningen is Nereus uiteraard goed vertegenwoordigd. Nerieden als Jan-Willem Pennink, Maarten Kloosterman, Evert Constandse, Alex en Gijs Vermeulen en natuurlijk de laatst winnende Oude Vier zijn op klassieke wijze in beeld gebracht en doen persoonlijk hun verhaal. Nereus magazine kreeg als aller eerste een van deze verhalen toegestuurd.

Eppo Vroom vertegenwoordigd de Oude Vier van 1953, die Nereus de tweede overwinning na de Oorlog bezorgde. Trainend zonder de luxe van een botenhuis en voor het eerst onder leiding van Willy Bloemendal, behaalde de stuurman in 1953 zijn eerste en enige blik: het gouden blik.

Na de oorlog zat Nereus in zekere zin in het slop. Niet in de laatste plaats door het gebrek aan ruimte. Het oude botenhuis, dat ter hoogte van de toenmalige boerderij Amstelstroom lag, was aan het einde van de Tweede Wereldoorlog afgebroken in verband met de verdediging van de stad door de Duitsers. Wegens financiële redenen was de vereniging nog een aantal jaren na de oorlog dakloos.

"Wij moesten ons verkleden en douchen onder de oude catacomben bij de Berlagebrug in Amsterdam. Aan de overkant van waar nu het botenhuis is. De douches waren daar enorm koud. Bovendien was het ook erg moeilijk om met de boten de Amstel op te gaan, omdat je onder een bruggetje door moest en daarna was er in het nauw zijkanaaltje geen mogelijkheid meer om de boot te draaien. Dat was altijd een tricky situatie. En met name met een acht was dat helemaal een geweldig gekrikkemik. Het was een enorme verbetering toen we naar het nieuwe botenhuis gingen."

Eppo Vroom kwam in 1950 in deze situatie in Amsterdam aan om te studeren. Meteen werd hij als kleine, lichte man gerekruteerd als stuurman bij Nereus. De eerste stuurervaring werd opgedaan in de Overnaadse twee met Frits Aberson en Daan Voûte.

De laatste was zo groot en zwaar dat de kreet om een opzetje te doen 'Daan, zet je buik eraan' werd.

"Ik had zo'n metalen kapje voor mijn mond. Dat zette ik dan op en daar praatte je door. Dat klonk dan veel duidelijker. En dat moest je dan vooral een beetje omhoog richten, want dan kon de boeg het misschien ook nog verstaan. Maar ik gaf toch ook nog vaak het ritme aan door op de zijkant van de boot te kloppen, met de klosjes die ik had aan het stuurtoew. En dat kon de boeg wel horen in het lawaai en met die harde wind."

Foto's uit het boek 'Vóór alles het hoofdnummer' van Ben Kortman

"Mijn roeicarrière is verder natuurlijk maar heel kort geweest, want ik heb maar één blik gewonnen en dat is het gouden blik. Ik heb daarna vooral gecoacht."

In de aanloop van de Varsity van 1953, werd Vroom als voor de hand liggende stuur, zonder veel concurrentie, gevraagd om de Oude Vier van Nereus te sturen. De kansen voor deze vier werden echter laag ingeschat. Een van de bijzonderheden was echter dat deze ploeg gecoacht werd door Willy Bloemendal. Een fenomeen op het gebied van coachen en de latere ere-praeses van Nereus. Maar nu nog aan de vooravond van dat alles.

"Willy had al veel ploegen gecoacht, maar het was de eerste keer dat hij een Oude Vier coachte. En Willy was daardoor erg gespannen. Na de training werd er altijd gezamenlijk gegeten, maar dan vond hij het nog even nodig om met mij samen de training door te nemen. Hij was dan zo ontzettend opgewonden dat hij tegenover mij op zijn zakdoek zat te bijten."

"Willy ging helemaal op in het roeien. Hij werkte toen bij Fokker en hij had zo'n klein motorfietsje, een 125cc, en daarmee volgde hij ons dan als we aan het roeien waren op de Amstel."

De ploeg van 1953 bestond verder uit boeg Wim van der Linde, Jan de Wit, Anton Brink en slag Henk Verhoeff.

"Die ploeg roeide heel goed, maar in een enorm laag tempo. En dat was op de Varsity van 1953,

waar het heel hard mee waaide, heel gunstig. Want er waren echt behoorlijke golven waar we doorheen moesten. Dat lage tempo heeft ontegenzeggelijk bijgedragen aan dat we eigenlijk al vrij snel voor kwamen en bleven."

Buiten de voordelen die de ploeg mee had, was het geluk niet geheel aan hun zijde. Enkele momenten voor de Varsity, bleek er nog sprake van blessureleed.

"Anton Brink had zo hard aan de riem getrokken dat hij een rib had gescheurd. Aanvankelijk zat Nereus dus in zak en as of het nog wel mogelijk was om hem mee te laten roeien. Uiteindelijk is er met heel veel overleg, onder andere met dokter Willebrand, besloten om hem een kleine verdovende injectie toe te dienen ter plaatse van deze rib. Op die manier zou hij dus zonder al te veel pijn de hele wedstrijd uit kunnen roeien."

"Na de finish was er een enorm kabaal, want iedereen sprong het water in. Toen we eenmaal aan wal kwamen kon ik ook het bekende ritueel ondergaan dat ik als stuurman door de vier heren werd gepakt bij een arm en een been, en één, twee, drie, hupsakee, het water in werd gegooit."

"Mijn ouders waren er ook aanwezig en hebben toen een foto gemaakt die ik nog steeds heb. Ze vonden het allemaal wel prachtig en waren ook echt wel trots."

NEREUS OVER DE GRENS:

VAN DE AMSTEL NAAR DE NIJL

DOOR
TSJEBBE PAULUSSEN

De succes van Nereus zijn inmiddels niet meer beperkt tot de binnenlandse wateren. Ook op andere vlakken zijn (Oud-) Nereiden succesvol in het buitenland. Elke editie krijgen we een kijkje in het leven van een Nereid over de grens. Dit keer ons eigen redactielid Tsjebbe Paulussen die sinds een jaar als diplomaat werkt in Caïro.

'Beter je paal tussen knorrentietjes dan roeien met Nereusmietjes' staat op de houten Argoriem die bij mij in Caïro aan de muur in de woonkamer hangt. Gekregen van Thijs Hoveling, die als adoptie Argonaut met circus Kolsters mee mocht roeien en tijdens trainings- en wedstrijdweekenden bij mij kon slapen. 'What does it mean?' vragen collega-diplomaten, mensenrechtenactivisten en journalisten die veel bij mij over de vloer komen vaak. Tsja, leg dat maar eens uit. Bij een letterlijke vertaling naar het Engels blijven de vragende blikken mijn kant op komen. Mensen van buiten de roeiwereld konden hier in Nederland ook nog weleens met gefronste wenkbrauwen naar kijken, maar dat valt in het niet bij het onbegrip hier in Egypte. Tegenwoordig doe ik het meestal maar af met 'het is niet te vertalen zonder culturele context'.

Dat de culturele afstand tussen het studentenleven in Amsterdam en het diplomatenleven in Caïro groot is, betekent niet dat het hier niet genieten is. Lurkend aan een waterpijp speel ik vaak een bordje tawla (backgammon) en haal ik informatie bij mijn contactpersonen. Egypte is een fascinerend land met ontzettend veel fantastische mensen, die in deze dictatuur niet de kans krijgen om hun dromen waar te

maken. Geen enkele van mijn Egyptische vrienden wil hier blijven. Je zult het misschien niet merken tijdens een strandvakantie in Sharm el-Sheikh of Hurghada, maar wie een beetje aan het oppervlak krabt ziet al snel dat de repressie enorm is.

Gedwongen verdwijningen, marteling, arrestaties van journalisten en activisten, oneerlijke rechtszaken en andere mensenrechtenschendingen; de thema's waar ik me op dagelijkse basis mee bezighoud zijn weinig vrolijk makend. Enerzijds deprimerend werk, anderzijds haal ik er heel veel genoegdoening uit om te werken met de dappere mensen die blijven geloven in een beter Egypte en daar veel voor opgeven. Als ik daar een klein steentje aan kan bijdragen, heb ik een goede werkdag gehad.

Gelukkig is het leven naast werk in Egypte fantastisch. Veel leuke cafeetjes, heerlijke waterpijp, leuke feestjes en veel concerten helpen altijd om de gedachten even af te leiden. En als het allemaal niet helpt, dan heb ik altijd nog een ergometer staan om mijn frustratie op te botvieren. De scores zijn niet meer wat het geweest is, maar van de frustratie kom ik zo wel af.

ZOEK DE VERSCHILLEN

NEREUS VS. DE HOOP

DOOR
EMMA VAN BALEN

Met het 125 jaarboek van de A.S.R. Nereus en het 150 jaarboek van de K.A.R.Z. & Z.V. De Hoop op de bank, begint het weekend iets wat dicht getikt. Mijn doel te midden van al deze historie: het opduiken van feitjes waarmee de warme band tussen Nereus en De Hoop bevestigd wordt. Want dat het morgen weer één grote herkenning en begroeting wordt van al die knappe Oud-Nereïden op het vlot van De Hoop, moet toch ergens vandaan komen.

Bladerend door beide boeken, genietend van de oude foto's (note to self; archief bijhouden), wordt het al snel duidelijk dat 37 jaar na de oprichting van De Hoop in 1848, de nieuwe studenten roeivereniging Nereus

haar buurvrouw is geworden. Beide gebouwen lagen destijds iets meer richting het centrum van Amsterdam aan de Amstel. Een kleine rekensom laat zien dat er dus al 133 jaar ten tijden van mist, naar elkaar uitgekeken wordt om te bepalen of er geroeid kan worden. Lijkt me een solide start van deze duik in de geschiedenis.

In beide jaarboeken worden de roeiprestaties van Nereus en De Hoop, uitgebreid vergeleken met andere studenten- en burgerroeiverenigingen. In 1899 lagen de twee verenigingen tijdens de eerste wedstrijd voor tweezonders, echter al naast elkaar aan de start. Een situatie die we anno 2018 nog steeds

Oud-Nereïden Jenny van Dobben de Bruijn, Christine Rustenburg, Emma van Balen en Annemarie de Graaf tijdens een wedstrijd in Turijn

zien. Beide verenigingen hebben meestal de meeste deelnemers op wedstrijden en tijdens De Amstelbeker hebben beiden de afgelopen jaren naast elkaar in de finale gelegen. Eveneens in 1899 heeft Nereus zelfs even het zeilen verwelkomd op de vereniging en heeft daarin (uiteraard) niet onverdienstelijk gepresteerd. Het zeilen in de boten van De Hoop op de Vinkeveense plassen, kan hedendaags wellicht aanvulling en afwisseling bieden op het roeien op de Amstel.

Doorbladerend valt mijn oog op de omschrijving van gepaste kledij ten tijden van wedstrijden. 1848: 'Aan die zeildoeken lage schoenen, linnen broek, wit met blauw of rood gestreepte borstrokken en mutsjes herkent ge 'de jongens van De Hoop'. 1889: Nereïden worden herkend aan 'een rode pet, wit tricot met rood afgezet, blauwe broek, kousen en pantoffels'. De foto's helpen om daadwerkelijk een beeld te vormen bij deze omschrijvingen gevolgd door een afbeelding van het Hoop-lied (hier komt dan toch een wezenlijk verschil aan het licht: het Hoop-lied had ik precies nog nooit gehoord of gezien terwijl het Nereus-lied er eentje is die elke Nereïd kan dromen. Ruimte voor verbetering. Enfin..). Die kledij. Tijden veranderen en de merchandise van zowel Nereus als De Hoop beweegt mee. Dit maakt dan ook dat ik morgenochtend op dat vlot, mezelf tussen allerlei soorten Nereus roeshirts

(van 40 jaar tot 1 jaar oud) zal begeven. Andersom zullen er aspirant leden op Nereus rondlopen tijdens de Afroeiperiode die met trots hun Hoop-roeioutfit zullen dragen. Deze uitwisseling is in ieders voordeel; juniorenroeiers die al jaren uitkijken om zich bij het studentengepeupel van Nereus te mogen voegen en oud-studenten die moeiteloos landen op het mooiste terras van Amsterdam aan de andere kant van de Amstel (soms met hele ploegen tegelijkertijd).

Terwijl ik op zoek ben naar overeenkomsten in de geschiedenisboeken, moet ik tegelijkertijd concluderen dat die jaren roeien op Nereus eigenlijk met niets te vergelijken zijn. Je wilde haren verliezen, hard trainen, vrienden maken, besturen en afstuderen; fantastisch. De Hoop is hier echter een heerlijk volwassen vervolg op: je netwerk vergroten, ontspannen trainen (meer is altijd beter), sociale activiteiten, oude bekenden maar ook juist vriendschappen sluiten met oude rivalen.

Al met al liggen aan de juiste kant van de Berlage Brug twee verenigingen die veel overeenkomstigheden hebben, maar toch vooral gezien moeten worden als een natuurlijke, waardevolle en bijzondere aanvulling op elkaar.

JASJE AAN, JASJE UIT

DOOR
SVEN GUIJT

Ieder bordeauxrood wedstrijdjasje heeft een geschiedenis. Niet alleen de namen, maar ook de ervaringen van de roeiers die het jasje ooit droegen, hebben hun sporen achtergelaten en worden door een nieuwe eigenaar met trots meegedragen. Dit is het verhaal achter zo'n jasje.

7 december 2017. Ik keek erg uit naar het weekend. Langstrecke, een 11,5 kilometer lange wedstrijd in Zwitserland zat eraan te komen, en ik had er zin in. Des te meer omdat ik de avond voordat ik zou vertrekken het jasje van Peter van Schie over ging drinken. Mooi.

Peter is in het echt een stuk langer dan je denkt. Je denkt dat je zelf lang en blond bent, totdat je Peter ziet. Ik had me een middagje ingelezen in zijn overwinningen, om zo niet met een mond vol ketel, of tanden, te staan tijdens het overdrinken. Niet genoeg, bleek later. Bram - hij zou het jasje van Arjan Griffioen overdrinken - en ik hadden een bescheiden, maar toch zeer redelijk driegangendiner voorbereid voor de twee heren. Uiteindelijk kwamen we niet verder dan het voorgerecht. Er schoof tot onze verrassing nog een oud-teamgenoot van Peter en Arjan aan, die zeker niet zonder eten naar bed mocht. Ik ruilde mijn carpaccio in voor een glas Ketel.

Peter was bij binnenkomst al niet geheel van zijn apropos toen hij onze twee - met zorg aangeschafte - flessen Ketel zag staan. Eveneens leek het openen van de flessen de normaalste zaak van de wereld voor deze uit het ijzer gehouwen Kolossus. Daar gingen we dan. De eerste vragen werden afgevuurd. Ik wist van de drie magnifieke Varsity overwinningen. Ik had zelfs de opstellingen in de boot bestudeerd behorend tot deze overwinningen, helaas werd daar niet naar gevraagd. Maar dat maakte niet uit, de avond was nog jong, en ik kon nog tot vijf tellen.

De vragen bleven komen. Er zat al wat Ketel in, en ik kon beter nadenken. Het ging over de World Cup. Ik wist dat Peter twee keer derde was geworden in Luzern en in Varese in 2016, waardoor ik gespaard werd. Ik bleef me tegelijk verbazen over de zeer handige manier waarop Peter de Ketel tot zich nam. Naast zijn overduidelijke roeitalent, was ik hiervan toch ook zeer onder de indruk, en de verhalen die ik eerder had gehoord bleken waar.

Helaas, daar kwam toen de beslissende vraag. Een vraag over Henley, als donderslag bij heldere hemel. Dit was het enige punt waarop ik me totaal niet had ingelezen. Ik had natuurlijk moeten weten van de winst in 2016 van de Stewards Challenge Cup. Ik hoorde de zware Ketel neerdalen in mijn glas, en daar ging ik. De rest van de avond is via overdragingen verloren gegaan, niemand weet wat er daarna gebeurd is.

Het avondje met Peter & Co heeft me qua gezondheid helaas niet veel opgeleverd, maar ik ben zeer zeker geïnspireerd door wat het jasje heeft meegemaakt. Een helse rit naar Zwitserland, boze appjes van huisgenoten vanwege de toestand van het huis; het was het waard.

Het jasje zal zeker een gevolg hebben. Wat en voor hoe lang weet ik nog niet, de toekomst zal het uitwijzen. Een jaar geleden op slag in de jonge acht en afgelopen jaar naar Henley, is wel een mooi begin.

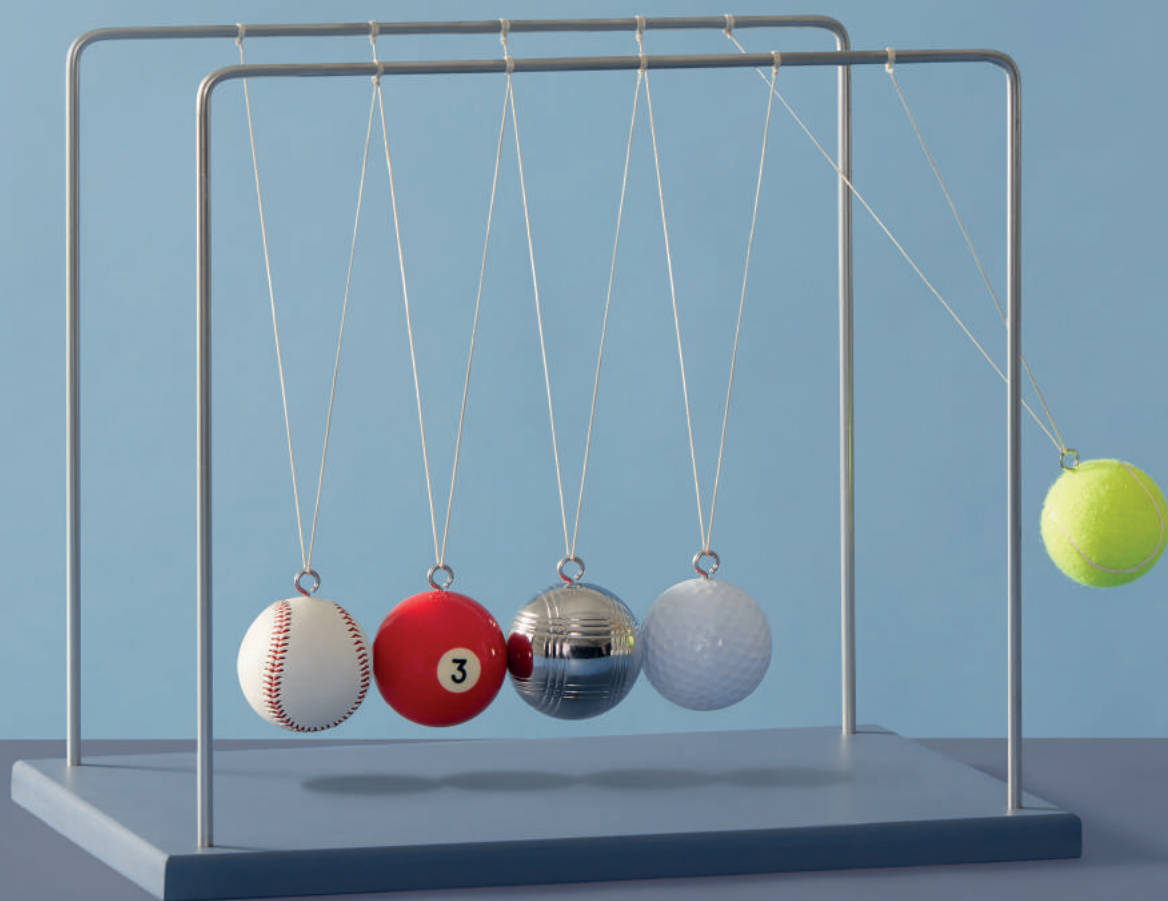

Foto: Fred van der Krogt, oude Nereus wielerpakjes

Turning hard work into great achievements

Kempen

WERKENBIJKEMPEN.NL